

**BBA BAC 5 21V
BACHELOROPPGAVE VÅREN 2021**

**Utfordringer i møte mellom etniske minoriteter og
barnevernet**

«Hvilke utfordringer oppstår i møte med barneverntjenesten og minoritetsetniske grupper, og hva kan årsaken være til dette?»

DET SAMFUNNSVITENSKAPELIGE FAKULTET
Bachelor i barnevern
Stavanger/18.05.2021

Antall ord i oppgavebesvarelsen: 13 193 ord

Bacheloroppgave. BBA BAC 5 21V Bacheloroppgave med forskningsmetode
Kandidatnr: 5006

“Washing one’s hands of the conflicts between the powerful and the powerless means to side with the powerful, not to be neutral” (Paulo Freire, 1986).

1. INNHOLDSFORTEGNELSE

1. INNHOLDSFORTEGNELSE	3
2. OPPGAVENS INNHOLD OG STRUKTUR	4
2.1 innledning	4
2.1.1 Bakgrunn for valg av tema	4
2.1.2 problemstilling og avgrensinger	5
2.2 Begrepsavklaringer	5
2.3 Formål med oppgaven	7
2.4 Kunnskapsgrunnlag	8
2.4.1 Barnevernet i Norge, formål og omtale av minoritetsetniske grupper	8
2.4.2 Et utfordrende samarbeid.	10
2.4.3 Barneversfaglig arbeid i møte med minoritetsetniske grupper – økt kunnskap	12
2.5 Metode.....	13
2.5.1 Ulike metoder	13
2.5.2 Litteraturstudie.....	14
2.5.3 Fremgangsmåte i litteratursøk.....	16
2.5.4 Tabell av funn ved litteratursøk.....	17
2.5.5 Troverdighet i utvalgte publikasjoner	19
2.5.6 Gyldighet	22
2.6 Funn og drøfting.....	22
2.6.1 presentasjon av funn	22
2.6.2 Sammenholdende analyse og drøfting.....	33
2.7 Diskusjon	34
2.7.1 Utfordringer i samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet	34
2.7.3 Barnevernspedagogen	41
2.8 Oppsummering.....	41
3. KILDELISTE	44

2. OPPGAVENS INNHOLD OG STRUKTUR

2.1 innledning

2.1.1 Bakgrunn for valg av tema.

Gjennom praksisperioden min ble jeg inspirert og motivert til å studere samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet, og utfordringene som ofte oppstår i dette møtet. Særlig de siste årene har dette temaet fått et større fokus, og begrepene kultursensitivitet og kulturkompetanse har fått en vesentlig rolle i barnevernspedagogers arbeid (Rugkåsa, Ylvisaker & Eide, 2017). Saker som angår minoritetsetniske familier er en overrepresentert gruppe i barnevernet (Bunkholdt & Kvaran, 2015) og (Berg & Paulsen, 2021), og noe en med sikkerhet vil møte i yrkeslivet som saksbehandler. Dermed aktualiserer temaet og problemstillingen behovet for å heve egen kompetanse ettersom jeg utdanner meg som barnevernspedagog. Temaet er av særlig interesse for mitt yrkesliv.

Saken som har inspirert meg til å fordype meg i dette handler om en familie fra Kosovo og deres møte med barnverntjenesten. Det oppsto store utfordringer knyttet til samarbeid på bakgrunn av kultur og kulturelle forskjeller. Det var utfordrende for en ung kvinnelig saksbehandler å skape et samarbeid til far og familien for øvrig.

I saken som inspirerte meg utsatte far mor for omfattende vold, med barna som vitne. Mor forklarte at kulturen gjør at mannen ikke respektere damer og er familiens overordnet. Hun ville dermed bli utstøtt fra hele familien både i Norge og i hjemlandet, dersom hun velger å gå fra mannen.

Barnevernets største bekymringer var knyttet til at barna gjentatte ganger ble vitne til at mor ble utsatt for vold, og at mor ikke klarte å skjerme barna fra far. Mors psykiske helse, ble også sterkt preget av hva hun ble utsatt for. En voldshendelse mellom mor og far resulterte i at mor kontaktet politiet, som tok kontakt med barnevernsvakten. Den påfallende dagen vurderte barnevernstjenesten situasjonen så alvorlig at det ikke var forsvarlig å la barna bli værende hos mor, som selv sto ovenfor en krise. Relasjonen som allerede var preget av frykt og mistillit til barnevernstjenesten ble enda mer skadet.

Barnevernet har utfordringer med økende innvandring (Berg & Paulsen, 2021). En barnevernspedagogs oppgave er blant annet å kartlegge om barns omsorgssituasjon er god nok, noe som er særlig utfordrende i møte med minoritetsetniske grupper. Blant annet på grunn av forskjellig barnesyn og syn på oppdragelse (Bunkholdt & Kvaran, 2015) og (Berg & Paulsen, 2021). På bakgrunn av kasuset som beskrevet, oppstod det flere spørsmål hos meg. Hva skyldes kultur og er akseptabel omsorg, og hva er dårlig omsorg (Bunkholdt & Kvaran, 2015)? Hvilke utfordringer kan en vente seg i dette møte, og hva er årsaken til utfordringene?

2.1.2 problemstilling og avgrensinger

Med bakgrunn for valg av tema vil det i denne oppgaven søkes på å belyse temaet kultur med utgangspunkt i problemstillingen.

Problemstillingen skal belyses ved å ta for seg utfordringer som oppstår i møte mellom minoritetsetniske grupper og barneverntjenesten, med særlig fokus på samarbeidet og barnevernets kultursensitivitet. I det norske samfunn opereres det ved flere kategorier av etniske minoriteter. En etnisk minoritet regnes som en folkegruppe, som er annerledes enn majoriteten. En kan dele disse folkegruppene opp i flere grupper, for eksempel flyktninger, urfolk og innvandrere (Javo, 2010).

Innvandringsbefolkningen har økt de senere årene, også innenfor barnevernsfaglig arbeid. Kollektivistisk kultur er dominert av innvandrere, derfor er det innvandrere med kollektivistisk kultur bakgrunn oppgaven tar utgangspunkt i (SSB, 2021).

Problemstillingen åpner opp for en rekke forhold som kan undersøkes. Hensynet til oppgavens størrelse gjør at det ikke vil være mulig å belyse alle sider ved problemstillingen. Jeg vil dermed ha fokus på kollektivistisk kultur i møte med barnverntjenesten og inkludere innvandrerbefolkning og barn og familier med flyktning bakgrunn. Jeg vil ikke ta for meg samarbeid og kultursensitivitet når det gjelder nasjonale minoriteter eller arbeidsinnvandrere fra Europa. De fire utvalgte artiklene er omfattende og viser flere aspekter innenfor temaet. Jeg har forsøkt å trekke ut det som er relevant for å belyse problemstillingen. Avgrensingen er gjort med hensyn til oppgavens størrelse.

2.2 Begrepsavklaringer

I dette kapittelet redegjøres det for de sentrale begrepene i oppgaven. Oppgaven bygger på et

komplekst tema. Dermed vil det være nyttig å redegjør for ulike begreper som er sentrale i oppgaven.

Minoritet / Minoritetsetniske grupper

Minoritetsetniske grupper må ses i en sammenheng av etnisk majoritet. I de aller fleste samfunn betegner majoritetsbefolkningen makt, og vil i stor grad påvirker hva som er «normalt». Majoritetens maktgrunnlag har en påvirkning for hvordan en samhandler med andre mennesker og kan medføre at minoriteter må innordne seg etter majoritetens premisser (Rugkåsa et al., 2017, 28).

Kultur

Kultur som Berg, Paulsen, Midjo, Haugen, Garvik & Tøssebro (2017) definerer begrepet, refereres det til kultur som et komplekst begrep som er gjeldende for både fortid og nåtid, som i stor grad omhandler sosial tilpasning. Kultur er noe som overføres mellom generasjoner, hvor noen ting faller fra og annet tillegges (Berg et al., 2017). Dermed er kultur noe som stadig er i endring (Dean, 2001).

Kulturforskjeller

Begrepet brukes til å forklare særtrekk med en kultur fremfor andre. Et faremoment med begrepet er at det ofte brukes om forhold som ikke har noe med kultur å gjøre. Dette kalles å kulturalisere (Javo, 2010) og (Bunkholdt & Kvaran, 2015).

Kulturrelativisme

Med kulturrelativisme siktes det til aksept av individers meninger, handlinger og tro, som må forsås utfra det enkelte individets egne kulturelle forutsetninger og premisser. Dette innebærer en holdning om at ingen kulturer skal forstås som den eneste riktige, eller en slags «gullstander», som andre kulturer skal måle seg opp mot. Holdningen innebærer egenskapen til å kunne se bort fra sin egen kultur, og de ubevisste hindringene dette fører med seg. En kulturrelativistisk tilnærming er avgjørende for å forstå hvordan kulturell kontekst påvirker menneskers tro, atferd og verdier (Javo, 2010, s. 51).

Etnosentrisme

Etnosentrisme betyr at en ser på sin egen kultur som den eneste riktige. Det vil si at en oppfatter «den andre» ut fra sitt eget kulturelle ståsted, og speiler verden gjennom dette ståstedet (Javo, 2010, s. 50).

Kultursensitivitet

Begrepet defineres som en holdning en bør ha i møte med etniske minoriteter. Holdningen er preget av åpenhet og annerkjennelse av kulturelle forskjeller, fremfor å lete etter problemer og ulikheter. I følge Bunkholdt & Kvaran (2015) er det nødvendig å ha begrep om hva kultur er, for å opptre kultursensitivt.

Kulturkompetanse

Begreper defineres som *evnen til å samhandle effektivt med folk fra forskjellige kulturer»* (Javo, 2010, s. 154). Kulturkompetanse forklares som bevisstgjøring om ens kulturelle verdensbilde. En skal ha kunnskap om forskjellige kulturelle uttrykksformer og akseptere kulturelle forskjeller og holdninger. Samtidig som en skal ha kunnskap om fellestrekk som avspeiler forståelse av både forskjeller og likheter mellom ulike kulturer (Javo, 2010).

Kulturalisering

Kulturalisering innebærer at en overdriver kulturelle forklaringer og setter et ensidig søkelys på kulturelle forskjeller (Rugkåsa et al., 2017). For eksempel ved at oppdragervold bagatelliseres i enkelte kulturer, og forklares som «en del av kulturen». (Bunkholdt & Kvaran, 2015) og (Javo, 2010)

Kollektivistisk kultur versus individualistisk kultur

Kollektivistisk kultur kjennetegnes ved at individene er svært avhengig av hverandre og at det er et hierarkisk skille mellom kjønnene. Mannen er familiens overordnede og det mannlige kjønn tilegnes mer status og makt, enn det kvinnelige kjønn. Familiens rettigheter og plikter fordeles i takt med hierarkiet. Dette står i motsetning til individualistisk orientert kultur, som vi kjenner fra vestlige land, blant annet i Norge, som legger vekt på likestilling. Der verdier, autoritet, likestilling mellom kjønnene og individets selvrealisering er vesentlig lik. Hvor rettferdighet og likeverdighet er to hovedelementer (Kipperberg, 2015, s.173-174).

2.3 Formål med oppgaven

Formålet med bacheloroppgaven er å styrke kunnskapen om forholdet mellom

minoritetsetniske grupper og barneverntjenesten, ved å peke på sentrale utfordringer som oppstår i møte og hva som er årsaken til dette. Dette vil belyses ved hjelp av nyere forskning og systematiserte erfaringer som er publisert i fagfelleverderte publikasjoner.

2.4 Kunnskapsgrunnlag

I dette kapitlet introduseres det teoretiske grunnlaget for oppgaven. Jeg vil redegjøre for omfang av etniske minoritetsbarn i barnevernet og forskning om barnevernets utfordringer i forhold til minoritetsetniske grupper. Dette og mer vil belyses ved hjelp av begreper som definert i kapittel 2.3.3.

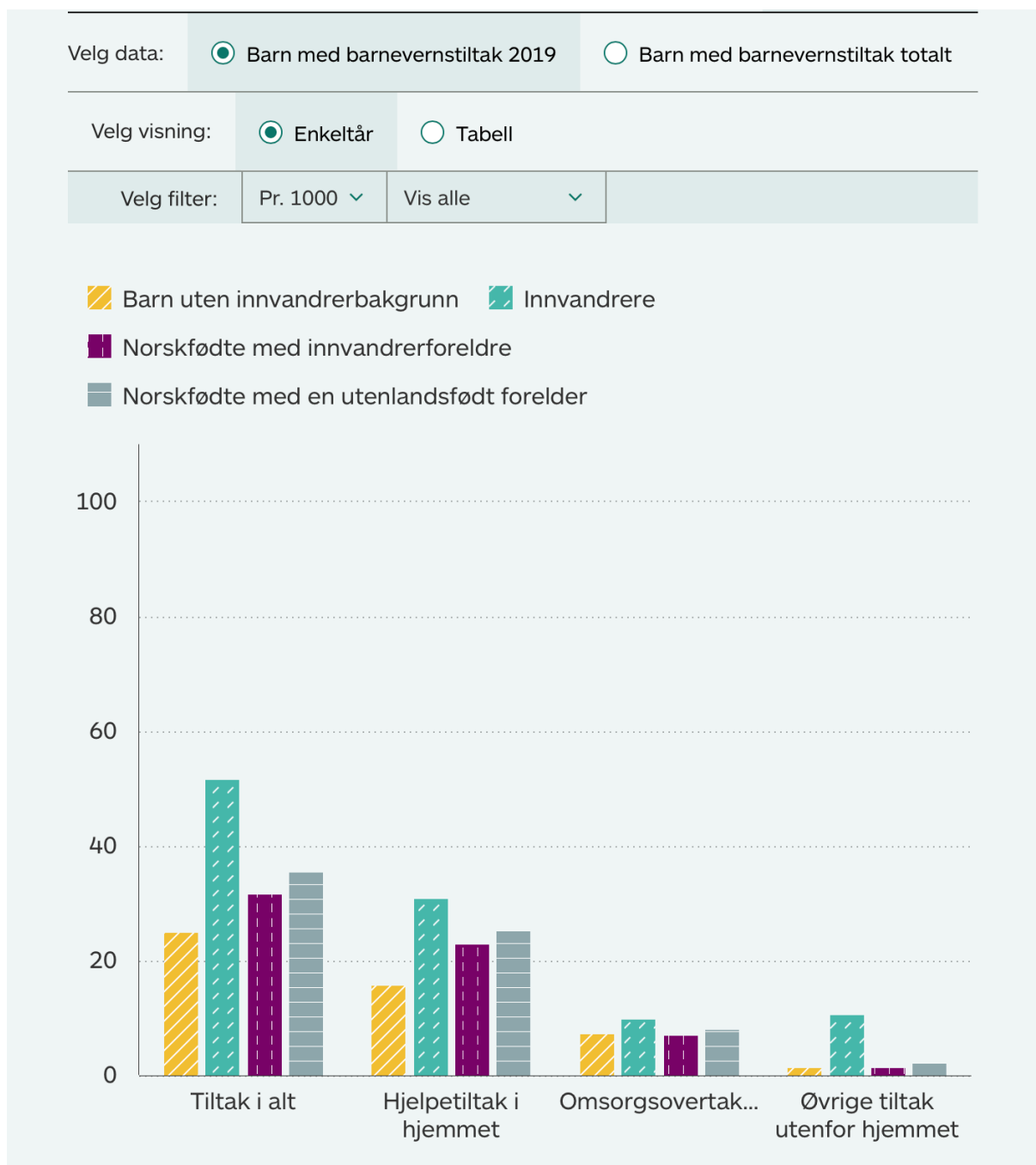
2.4.1 Barnevernet i Norge, formål og omtale av minoritetsetniske grupper

Norge har utviklet seg til å bli et mer flerkulturelt samfunn, med en stor økning av innvandrere (Bunkholdt & Kvaran, 2018). Javo (2010) viser en økning på 500 000 innvandrere, noe som utgjør en prosentandel på 10,6. I 2021 er tallet økt til 800 094, dette utgjør 14% av befolkningen (SSB, 2021).

Innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre, etter landbakgrunn. 1. januar				
	2021			
	Innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre i alt	Innvandrere	Norskfødte med innvandrerforeldre	Andel innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre av totalbefolkningen. Prosent
I alt	997 942	800 094	197 848	18,5
EU27/EØS, Storbritannia, USA, Canada, Australia og New Zealand	408 563	361 166	47 397	7,6
Asia, Afrika, Latin-Amerika, Oseania unntatt Australia og New Zealand, og Europa utenom EU27/EØS/Storbritannia	589 379	438 928	150 451	10,9
EU27/EØS-land	376 656	331 342	45 314	7,0
Europeiske land utenom EU27/EØS-land	102 946	81 358	21 588	1,9
Afrika	140 414	100 465	39 949	2,6
Asia med Tyrkia	334 028	247 756	86 272	6,2
Nord-Amerika	12 608	11 730	878	0,2
Sør- og Mellom-Amerika	28 695	24 945	3 750	0,5
Oseania	2 595	2 498	97	0,0

I 2019 viser undersøkelser fra Bufdir at utfra flere ulike folkegrupper er familier med innvandringsbakgrunn en gruppe som er overrepresentert med 26% av hjelpetiltakene i barnevernet. Særlig tiltak som går på økonomiske ytelser er gjennomgående. Det fremgår i artikkelen fra Bufdir at overrepresentasjonen skyldes at innvandreres sosioøkonomiske forhold, som utdanning, sosiale ytelser og økonomi er lavere en hos majoriteten (Bufdir, 2019).

Statistikk fra 2019 viser også at barn plassert utenfor hjemmet, er overrepresentert av innvandrere i forhold til befolkningen (Bufdir, 2019).

For å belyse vilkår som skaper utfordringer i møte med barnevernet og minoritetsetniske familier er det essensielt å kontekstualisere rammene en barnevernspedagog forholder seg til. Primæroppgaven til det norske barnevernet er ifølge barnevernsloven å ivareta barn og unges rett og behov for nødvendig omsorg, utvikling, gode og trygge oppvekstvilkår og beskyttelse

til rett tid (Barnevernloven, 1992, §1-1). Med dette menes at barnevernets ansvarsområde er å kartlegge familiers hjelpebehov og tilby rett hjelp, dersom forelderens omsorgsevne ikke strekker til. En kan se på dette som et samfunnsmandat, hvor en forvalter viktige, men vanskelig samfunnsoppgaver (Bufdir, 2017b).

Barnevernsloven består av flere juridiske rammer og prinsipper en må forholde seg til, både fra barnevernsloven, FN's barnekonvensjon og forvaltningsloven (Bunkholdt & Kvaran, 2015). De juridiske rammene innebærer sentrale elementer som barnets beste, det biologiske prinsipp og mildeste inngrepsprinsipp (Rugkåsa et al., 2017). Barnevernspedagoger har altså mange hensyn å ta, hvor faglig skjønn er en sentral del av arbeidet, og noe en utøver nærmest automatisk (Askeland & Molven, 2010). Kvaliteten for skjønnsutøvelsen styrkes ved å rammes inn av aktuelle lover og juridiske rammer og dette danner et sikkerhetsnett for faglige vurderinger i skjønnsutøvelsen (Olsvik & Saus, 2019).

2.4.2 Et utfordrende samarbeid.

Berg & Paulsen (2021) understreker at samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet i stor grad er preget av frykt og mistillit. Noe som gjør at foreldre unngår å ta kontakt med barnevernet, eller takker nei til hjelpetiltak når de er i behov for hjelp. Forskning viser at frykt og mistillit til barnevernet er dominerende hos minoritetsetniske. Berg & Paulsen (2021) henviser til en undersøkelse fra 2018, som belyser at minoritetsbefolkningen frykter å miste barna sine, og opplever instansen som særdeles inngripende. I tillegg viser undersøkelsen at minoritetsbefolkningen har manglende kunnskap om barnevernet. Denne meningen støttes av Fylkesnes, Iversen, Bjørknes & Nygren, (2015).

En annen utfordring er språk og tolkning. Berg & Paulsen (2021) omtaler møte med barnevernet som skremmende for mange. Særlig når en ikke behersker språket. Det vises til at fremmedspråklige opplever møte som spesielt utfordrende og stressende. Ofte benyttes tolk i slike tilfeller. Det stilles høye krav til tolken, som på relativ kort betenkingstid skal oversette fra et språk til et annet. Ved bruk av tolk kan det oppstå kommunikasjonssvikt og misforståelser. En utfordring ved bruk av tolk er å vurdere hvor presis tolkningen er. Dette da tolk benyttes når partene ikke prater samme språk. På bakgrunn av dette er det vanskelig å fange opp feiltolkninger og misforståelser (Berg & Paulsen, 2021).

Ifølge Berg & Paulsen (2021) har begrepet kultursensitivitet i nyere tid blitt tillagt stor vekt i barnevernets møte med minoritetsetniske grupper. Kultursensitivitet vektlegges også i den nye barnevernsloven. Loven plikter barnevernet å utøve en kultursensitiv virksomhet, med respekt og fokus på samarbeid. Videre innebærer loven at vurderinger av barnets beste skal ta hensyn til av familiens kultur, språk, etnisitet og religion. Disse hensynene skal også tas med i bestemmelsen om bosted ved eventuell plassering utenfor hjemmet, jf. Bvl § 23. Berg & Paulsen (2021) belyser at en barnevernspedagog bør ha tilstrekkelig kunnskap, for å skille mellom å respektere kultur, religion og kultur og det og godta handlinger som i følge norsk lov er ulovlig. Også Studsrød (2019) viser til at det i nye retningslinjer pekes på viktigheten av at barnevernspedagoger opptre kultursensitivt, og viser flerkulturell forståelse. Studsrød undersøker barnevernspedagoger i møte med den sammensatt befolkningen, som i nyere tid i større grad er preget av et flerkulturelt mangfold. Fokuset er rettet mot forventninger og krav som stilles til barnevernspedagoger i møte med minoritetsetniske grupper. Kultursensitivitet er et av områdene hun særlig konkluderer med som en avgjørende effekt for å oppnå et godt samarbeid, og sikre etniske minoritetsfamiliers ivaretagelse i møte med barnevernet (Studsrød et al., 2019). Ifølge Paulsen & Berg (2021) bør alle barnevernspedagoger strebe etter en kultursensitiv tilnærming. Dette synet styrkes av Bunkholdt & Kvaran (2015) som redegjør for at et godt samarbeid er avgjørende for hjelpetiltakets effekt.

Javo (2010) viser også til viktigheten av at barnevernspedagoger opptre kultursensitivt. Bunkholdt & Kvaran (2015) belyser at grunnen til at begrepet tillegges mer vekt, skyldes den økende innvandringen. Bunkholdt & Kvaran (2015) mener at noen kulturer er vanskeligere å respektere en andre, noe som kan medføre store kulturforskjeller og kulturkonflikter.

Studsrød (2019) peker på at kulturforskjeller er blitt særlig vektlagt i nyere tid når en prater om møte mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Ifølge Rugkåsa et al., (2017) kan en fallgrube være å kulturalisere. Kipperberg (2015) viser til hvordan ulike kulturer og kulturforskjeller påvirker barnesyn, oppdragelse og omsorg. Noe som igjen påvirker møtet mellom en barnevernspedagog og familier fra andre kulturer.

En viktig faktor for et godt samarbeid er kulturforståelse (Studsrød, 2019). I følge Javo (2010) kan dette deles opp i to hovedkategorier. Kulturell relativisme og etnosentrisme. En kulturell relativistisk tilnærming er avgjørende for å forstå hvordan kulturell kontekst påvirker menneskers tro, atferd og verdier. Dean (2001) hevder at en med økt kulturkunnskap kan

kunnskapen brukes til å bygge broer, samt øke forståelsen for ulike kulturelle grupper. Motsetningsvis er en holdning preget av etnosentrisme, noe som advares mot, da det vil være et hinder for samarbeidet. I møte med en minoritetsetnisk familie vil en slik holdningen medføre maktarroganse og en overlegen tilnærming om at egne forstillinger er de eneste riktige (Javo, 2010).

Dean (2001) viser at ved å sette kultur i et kulturel relativistisk perspektiv oppdager en at kultur ikke er noe en person har, men heller noe sosialt som oppstår i møte med andre. Rugkåsa et al., (2017) understreker at kulturen har stor innflytelse på barneoppdragelse, familiestruktur, barns rolle, konflikthandtering og relasjoner. Skytte (2019) mener at kultur skal forstås som noe dynamisk, skapt gjennom samhandling og konkluderer med at kultur på bakgrunn av dette kan utvikles og forandres over tid.

2.4.3 Barnevernsfaglig arbeid i møte med minoritetsetniske grupper – økt kunnskap

I møte mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet er en viktig faktor at barnevernspedagogen møter familien med forståelse og respekt for andre menneskers synspunkter. I et flerkulturelt samfunn vil en gjennom sitt yrkesliv i barnevernet møte flere familier med ulike kulturelle opphav. Nettopp dette er viktig for en barnevernspedagog å være bevisst på, og ha kunnskap om. Synet underbygges av Javos forskning om dersom en barnevernspedagog ikke kan vise respekt og anerkjennelse ovenfor andres kulturelle bakgrunn, vil det være vanskelig å skape et samarbeid. Dette krever bevissthet og trening, som vil bidra til et mer reflektert forhold til egne og andres holdninger i møte med minoritetsetniske grupper (Javo, 2010).

Studsrød (2019) understreker at barnevernspedagoger bør øke sin kunnskap om arbeid i møte med minoritetsetniske grupper. Noe som også Bunkholdt & Kvaran redegjør for. De peker på at det kreves bred kunnskap om ulike kulturer og om kulturers likheter og forskjeller. Dette er noe som ses på som utfordrende i dagens barnevern, og dermed trengs økt kunnskap om (Bunkholdt & Kvaran, 2015). Javo (2010) belyser at kulturkompetanse i likhet med kultursensitivitet må trenes og øves på. I følge Javo (2010) bidrar dette til at barnevernspedagogen i større grad forstår familiens situasjon, og deres kulturelle erfaringer. Dernest kan en som barnevernspedagog tilegne seg kunnskap om hvordan en kan tilpasse arbeidet slik at kulturelle erfaringene kan brukes som ressurs fremfor hindring (Javo, 2010).

Berg & Paulsen (2021) redegjør for at barnevernet i Norge blir kritisert for liten kulturforståelse for deres kulturelle bakgrunn, religionene og den situasjonen de befinner seg i, som nye i landet.

Berg & Paulsen (2021) nevner også media som en av grunnene til etniske minoriteters negative holdning til barnevernet. Medieoppslagene gir et lite nyansert bilde av barnevernet i sin fremstilling. På bakgrunn av den omtalte overrepresentasjonen av innvandringsbefolkningen i barnevernet ser enn stadig medieoppslag, hvor temaet er at barnevernet har grepet inn for ofte hos minoritetsetniske familier. Noe vesentlig knyttet til dette, som ikke kommer frem i media er at overrepresentasjonen ikke dreier seg om omsorgsovertakelser, men hjelpetiltak. Det pekes på at medias fremstilling av barnevernet kan påvirke samarbeidet, og måten en forstår og tolker ulike situasjoner. Konsekvensen av dette er at det bidrar til å skape frykt og mistillit til tjenesten, før selve møte. Det vises til statistikker og rapporter fra SSB og Bufdir som fremstiller et mer sammensatt bilde. Noe som peker på at medias fremstilling av barnevernet er lite nyansert og feilaktig (Berg & Paulsen, 2021).

Berg & Paulsen (2021) peker også på viktigheten av å møte etniske minoritetsfamilier på en kultursensitiv måte, med fokus på å forstå mennesket og den situasjonen det befinner seg i. Samtidig som en skal ha fokus på hvordan kulturen påvirker personens væremåte, og hvordan de påvirkes av møte med samfunnets majoritet. Berg & Paulsen (2021) påpeker at måten en fortolker en situasjon spiller en viktig rolle for praksisen. Dersom en forklarer det utfordrende samarbeidet som kulturforskjeller, vil dette være til hinder for eventuelle andre løsninger på problemet. En må heller ikke gå i fella og tenke at kultur ikke betyr noe, da kultur er sentralt for å forstå ulike oppdragelsesformer, levemåter og tradisjoner. Også språk, kultur, utdanning og levekår påvirker relasjonene mellom majoritet og minoritet (Berg & Paulsen, 2021).

2.5 Metode

2.5.1 Ulike metoder

Begrepet metode betyr opprinnelig veien til målet (Kvale & Brinkmann, 2009, s.121). Ifølge Anne Ryen skal metoden gi råd om hvordan data bør samles inn, bearbeides og analyseres. En

metode er et redskap, som brukes av forskere for å innhente data til undersøkelse (Ryen, 2002). Sosiologen Vilhelm Aubert (1985) definerer begrepet metode slik:

«En metode er en fremgangsmåte, et middel til å løse problemer og komme frem til ny kunnskap. Et hvilket som helst middel som tjener dette formålet, hører med i arsenalet av metoder» (sitat gjengitt i Dalland, 2017, s. 51).

I forarbeid med bacheloroppgaven foretok jeg en vurdering av ulike metoder, for å bestemme hvilken metode som best egnet seg til å belyse problemstillingen. I boka «metode og oppgaveskriving» redegjør Olav Dalland for at valg av metode innebærer en grundig undersøkelse for hva som anses å være den mest hensiktsmessige metoden, for å løse oppgaven på best mulig måte. Metode er veien til målet og problemstillingen kan besvares ved hjelp av ulike metoder.

En kan skille mellom ulike metoder. Kvantitative og kvalitative empiriske metoder. En Kvalitativ tilnærming er en metode som ikke lar seg tallfeste, men som heller fokuserer på å forstå et fenomen eller gruppe (Dalland, 2017). Metoden har et bredt utvalg, hvor fokuset er hvorvidt fenomenet er vanlig eller uvanlig (Jacobsen, 2010). Den kvantitative tilnærmingen tar derimot sikte på hva som ligger i et begrep eller fenomener ved hjelp av konkrete tall og regnestykker. Kvalitative metoder kan eksempelvis være i form av intervju eller observasjon (Dalland, 2017). Sentrale elementer for de ulike metodene er gyldighet, fleksibilitet, ressursbruk, nærhet, kritisk vurdering og datainnsamling. Disse elementene vil gi både positive og negative resultater utfra metodevalget.

2.5.2 Litteraturstudie

Litteraturstudie har som formål å gi tilgang til informasjon om hva som skjer på fagfeltet knyttet til problemstillingen, ved å skape en kunnskapsbase som skal bidra til forståelse for problemer og kontroverser i feltet. På den måten gis det rom til å argumentere for behovet for ny forskning knyttet til temaet (O'Leary, 2004, s. 78-79).

Litteraturstudie ble vurdert som den mest hensiktsmessige metoden på bakgrunn av min egen kompetanse. Samtidig ble metoder i form av spørreundersøkelser og intervjuer vurdert å være noe begrenset. Egne undersøkelser ble ansett som ikke omfattende eller grundige nok til den aktuelle problemstilling, noe som kan bidra til å hemme oppgaven pålitelighet. Med hensyn til Covid-19 og at bacheloroppgaven foregår innenfor et gitt tidsrom, som gjør det problematisk å samle data fra informanter tidsnok, vurderte jeg at det mest hensiktsmessige vil være å

anvende oppgaven som litteraturstudie. Litteraturstudie har flere fordeler, som påvirket valget. Litteraturstudie tar utgangspunkt i tidligere forskning, fremfor eksempelvis intervju av andre. Oppgaven anvendes med litteraturstudie som metode, utfra gitte retningslinjer fra Universitetet i Stavanger. Med hensyn til oppgavens størrelse ble det valgt ut fire vitenskapelige publikasjoner som drøftingen bygges på.

Gjennom en litteraturstudie vil en få tilgang til tidligere litteratur og forskning, med innsikt i flere undersøkelser og kritisk innsamling av litteratur, som i oppgaven diskuteres opp mot tidligere forskning. Ettersom informasjonen som innsamles og undersøkes allerede eksisterer, vil ikke en litteraturstudie fokusere på å fremskaffe nytt material. Likevel kan det fremkomme «nye tilnærminger» når en sammenlikner og diskuterer allerede eksisterende kunnskap (Magnus & Bakketeig, 2000).

Metoden innebærer systematisk søking etter relevant informasjon, systematisering og kritisk vurdering av allerede publiserte vitenskapelige publikasjoner, med utgangspunkt av å kunne gi en oversikt over forskningen som peker på den aktuelle tematikken i oppgaven. På bakgrunn av de fire vitenskapelige artiklene, som drøftingen tar utgangspunkt i, anses studiet som en oppgave med høy grad av validitet og troverdighet.

Fordeler og ulemper med litteraturstudie

Ved å anvende oppgaven med litteraturstudie som metode, oppnår en fleksibilitet i form av at en kan endre på problemstillingen etter de innsamlede data og funn (Jacobsen, 2010). Derimot begrenses fleksibiliteten ved at en må baserer seg på de studiene som allerede eksisterer (O'Leary, 2004, s. 76-83). Avstanden mellom respondenter og andre forskere gjør at en lettere kan foreta kritisere vurderinger av funnene. Samtidig som det kan også kan oppstå feiltolkninger ved av funnene tas ut av konteksten (Jacobsen, 2010). All forskning som baseres på tidligere forskning, inkludert litteraturstudie kan feiltolkes eller svekke problemstillingens validitet. Dette da en benytter allerede eksisterende litteratur, for å belyse problemstillingen, en kan da risikere at en mister den originale referanserammen, som fører til at dataene feiltolkes (Smith, 2008, s. 21-22).

En litteraturstudie kan benyttes som en kombinert gjennomgang (integrative review), noe som betyr at metoden tar utgangspunkt i både kvantitativ og kvalitativ metode. Dette anses som en fordel med litteraturstudie, da det i større grad får frem helheten (Aveyard, 2019, s. 138-140).

Tid er en viktig faktor for å kvalitetssikre funnene i en litteraturstudie. I forhold til hvor ressurskrevende studiet er, avhenger dette av tilgjengelig litteratur, og søkestrategier (O'Leary, 2004, s. 76-83). På bakgrunn av at en baserer seg på allerede eksisterende forskning, kan dette også hindre at studiet får sin egen vinkling (NTNU Undervisning, 2018, 11:51) I dette tilfelle kan en svakhet med litteraturstudie være at en ikke får direkte svar fra den aktuelle gruppen det fokuseres på, selv om studiene jeg bruker baseres på dette. En av grunnene til at valget falt på litteraturstudie var nettopp fordi jeg ikke ville utsette den aktuelle gruppen for dette. Dette da det er et sårbart tema som kan virke stigmatiserende og vanskelig for den aktuelle gruppen å forholde seg til, særlig når oppgaven skrives av en barnevernspedagog.

2.5.3 Fremgangsmåte i litteratursøk

Når en søker etter data i forbindelse med en forskning, er det et grunnleggende kriterium å føre et systematisk utvalg. Dette for å sikre validiteten på forskningen, ved å unngå at utvalget gjennomføres på en måte som påvirker selve resultatet av forskningen (Dalland, 2017).

Videre startet prosessen ved å velge et tema, etterfulgt av et bredt søk etter vitenskapelige artikler og relevant pensum, for å få en oversikt over relevant pensum gjennom å søke etter tidligere studier og forskning. Databasene som i størst grad ble benyttet var; Google, Oria og Idunn. Databasene jeg benyttet begrunnes med at de søker bredt, tverrfaglig og er på norsk. Ved å benytte tverrfaglig databaser kan en søke opp vitenskapelige publikasjoner fra ulike fagområder, noe som gjør at en kan få flere innfallsvinkler knyttet til teamet. Oria ble den mest brukte databasen, dette fremsto som den mest brukervennlige for meg. Samtidig som det gav meg muligheten å søke opp pensum, som var tilgjengelig på universitetsbiblioteket.

Stikkord jeg benyttet i søket var «kulturelle utfordringer i barnevernet», «etniske minoriteter og møte med barnevernet» og «et kultursensitivt barnevern». Jeg ble overasket over mengden pensum som var knyttet til utfordringer mellom minoritetsetniske grupper og barnevernstjenesten. Noe som bekreftet mine forkunnskaper om at samarbeidet har flere utfordringer, og er noe som har fått særlig fokus de siste årene (Rugkåsa et al., 2017). Selv om det var mye pensum knyttet til temaet, var det noe problematisk å finne relevante vitenskapelige publikasjoner til problemstillingen.

Jeg fokuserte det videre søket på nøkkelordene «etnisk minoritet og barnevernet» og «kulturelle utfordringer i barnevernet». Det ble søkt på flere kombinasjoner av de ulike nøkkelordene for å prøve flere resultat. Jeg forsøkte også å bygge opp søket med å søke på de ulike ordene enkeltvis. Dette med utgangspunkt i å avgrense søket på strukturert måte. Likevel viste det seg å være mest hensiktsmessig å benytte seg av ulike kombinasjoner i søket. Søket ble avgrenset til tidsperioden mellom 2015-2021, dette med hensyn til kriteriene gjeldene de fagvurderede artiklene.

Tidligere pensumlistor er også blitt benyttet for å finne relevant pensumlitteratur, likevel er også mye av pensumet funnet gjennom aktiv, strukturert og avgrenset søk på de ulike databasene. Enkelte bøker jeg benytter i oppgaven er skrevet av forfattere jeg allerede var kjent med, samtidig som det fremkom nye navn i søkingen. Jeg har også benyttet meg av sekundærkilder, i disse tilfellene er jeg kjent med at sekundærkildene beskriver forfatterens tolkning av det opprinnelige verket (Dalland, 2017). *Tidsskriftet Norges barnevern* fanget umiddelbart min interesse. Tidsskriftet belyser ulike utfordringer i møte mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Enkelte artikler i tidsskriftet er benyttet som kilder i oppgaven.

Når søket var gjennomført og avgrenset til problemstillingen, begynte gjennomgangen av den innsamlede data. Titler, sammendrag og full tekst ble lest og studert. Videre i prosessen valgte jeg ut de fire publikasjonene gjennom inklusjons- og eksklusjonskriteriene. Disse var avgjørende for analyse og drøftingsdelen. Søkeprosessen som ledet til de aktuelle funnene av vitenskapelige publikasjoner er presentert i figur 1. Figur 2 viser oversikt over inklusjon- og eksklusjonskriteriene.

2.5.4 Tabell av funn ved litteratursøk

Figur 1:

Søk foretatt 11.02.21, 24.02.2021 og 27.02.2021							
Søk	Database Søkerord	Søkeord	Avgrensning	Antall treff	Sammendrag lest	Fulltekst lest	Artikler brukt
S1	Oria	«etniske minoriteter»		1530			
S2	Oria	«Kulturelle utfordringer»		3257			

S3	Oria	«Kulturelle utfordringer i barnevernet»		220	5	1	1
S4	Oria	«Etniske minoriteter og barnevern»		83			
S5	Oria	«minoriteter og barnevern»	Siste 5 år, fagfelleverdert	26	3		1
S6	Oria	«kultur i barnevern»		434			
S7	Idun	«Kulturelle utfordringer i barnevernet»	Siste 5 år	67	3	1	1
S8	Idun	«Minoriteter i møte med barnevern»	Siste 5 år	22	2	1	1
S9	Oria	«et kultursensitivt barnevern»		16	2	1	1

Figur 2:

Inklusjonskriterier	Eksklusjonskriterier
Fagfelleverdert / Vitenskapelig artikkel, som er relevante til problemstillingen.	Relevant ihht. problemstilling, men ikke fagfelleverdert.
Publisert de siste 5 år (2015-2021).	Artikler som er eldre en 5 år.
Førstehåndskilder.	Artikler som ikke er overførbare til norske forhold.
Høy vitenskapelig kvalitet.	Studier som ikke er relevante for å belyse problemstillingen.
Tar for seg elementer og drøftinger knyttet til samarbeidet mellom etniske minoriteter og barnevernet, fra begge innfallsvinkler.	
Språket må være norsk, engelsk, svensk eller dansk, og handle om norsk barnevern.	Studier som handler om barnevernstjenester utenfor Norge.
Etisk godkjent.	

<i>(Dette er et moment som ikke er like aktuelt videre i litteraturstudier ettersom innhentet informasjon av forsker/forfatter allerede har avklart at etiske problemstillinger er ivaretatt)</i>	
---	--

Publikasjonene som benyttes, skal være fagfelleverderte. Dette fremkommer av retningslinjene gitt av universitet i Stavanger. Utfordringer knyttet til samarbeidet mellom etniske minoriteter og barnevernet, er noe som har fått spesielt fokus de siste årene, og har forandret seg over tid som det norske samfunnet har utviklet seg til et flerkulturelt samfunn ((Rugkåsa et al., 2017).

Med hensyn til oppgaven vil det med bakgrunn i dette ikke være hensiktsmessig å inkludere studier foretatt i en lengre periode tilbake, ettersom fokuset har forandret seg vesentlig. Samtidig som det er et tema som stadig får mer fokus i det norske barnevern. Data materialet er preget av et generelt perspektiv på kultur og minoritetsetniske grupper i møte med barneverntjenesten, og tar dermed avstand fra spesifikke kulturers problematikk knyttet til samarbeidet med barnevernet. Jeg har blitt gjort kjent med at den samiske kultur, og den afrikanske kultur særlig har omtalt problematikken de opplever i møte med det norske barnevern. Likevel tas ikke dette med i oppgaven, noe som begrunnes med at formålet med oppgaven er å spesifikt fokusere på utfordringer i møte mellom barnevernstjenesten og minoritetsetniske grupper, og hva som er årsaken til dette.

2.5.5 Troverdighet i utvalgte publikasjoner

Publikasjon 1: Rugkåsa, M., Ylvisaker, S. & Eide, K., 2017.

«Barnevernet i et minoritetsperspektiv – *Sosialt arbeid med barn og familie*». Kapittel 1: «mot en kritisk reflekterende barnevernfaglig praksis» (s. 9-14). Publikasjonen er fra et bokkapittel fra en fagbok utgitt av Gyldendal akademisk bokforlag, fra Tidskiftet i Norges barnevern. Boka er skrevet av Marianne Rugkåsa, Signe Ylvisaker & Kjetil Eide.

Forfatterne har lang erfaring med forskning innen temaet, og anses som «eksperter». De har også forskningsinteresse innenfor barnevern og migrasjon. Marianne Rugkåsa har skrevet bøker som «Likhetens dilemma» og «Krysspress». Sistnevnte er skrevet sammen med Signe

Ylvisaker, som er sosionom og førstelektor i sosialt arbeid. Kjetil Eide er sosiolog, og skrev sin doktorgrad om barnemigranter, og boka «over sosiale barrierer», sammen med Marianne Rugkåsa.

Kapittelet anses til å være av relevans til problemstillingen da oppgaven belyser den manglende tillitten mellom barnevernet og minoritetsetniske grupper, hva som er årsaken til dette og utfordringene det bringer.

Publikasjon 2: Fylkesnes, M., Bjørknes, R., Iversen, A. & Nygren, L., 2015

Publikasjonen «frykten for barnevernet – en undersøkelse av etniske minoritetsforeldres oppfatninger» er hentet fra Tidsskriftet i Norges barnevern (s. 81-96), og er utgitt av universitetsforlaget.

Forfatterne er professorer med mye kunnskap innenfor temaet, med særlig forskningsinteresse innenfor barnevern og likestilling. Marte Knag Fylkesnes skrev sin doktorgrad om familier med minoritetsbakgrunn i møte med den norske barneverntjenesten. Ragnhild Bjørknes er professor ved barnevernets masterprogram på UIB. Hun har skrevet en rekke artikler om merkompetanse i barnevernet. Anette Iversen har skrevet flere verk innenfor temaet, blant annet «kunnskap og kompetanse i kommunal barneverntjeneste». Lennart Nygren har deltatt på flere forskningsprosjekt om migrasjon og barn og unge med komplekse behov i sosialt arbeid. Hans hovedfokus er barn, unge og familier i velferdssamfunnet.

Publikasjonen anses å være av relevans til oppgavens problemstilling, da det er basert på ulike minoritetsgrupper som informanter, og deres opplevelse av barnevernet. For å best mulig måte svare problemstilling er det avgjørende å belyse flere aspekter og innfallsvinkler. Publikasjoner som tar utgangspunkt i erfaringer fra den faktiske gruppen det søkes å belyses på i denne oppgaven, anses å være av høy relevans og i stor grad avgjørende for oppgavens helhet og validitet (Fylkesnes, Iversen, Bjørknes & Nygren, 2015).

Publikasjon 3: Berg, B. & Paulsen, V., 2021

Kap. 2

Møter mellom minoriteter og barnevernet Kapittel 2. «Myter og realiteter – *innvandreres møte med barnevernet*» (s. 20-34). Boka er en antologi hvor Berit Berg og Veronika Paulsen er redaktører, og er utgitt av universitetsforlaget.

Forfatterne er professorer og forskningsledere ved avdelingen for mangfold og inkludering på NTNU. De har lang erfaring innenfor temaet innvandring og barnevern. Berit Berg er blant annen medforfatter i boken «*sosialt arbeid – en grunnbok*». De representerer også et stort utvalg av nyere tidsskrifts publikasjoner innenfor temaet. Veronika Paulsen har kompetanse innenfor blant annet barnevern og fosterhjem. Også Paulsen er medforfatter i flere bøker knyttet til temaet, som for eksempel «*Barnevernspedagog – en grunnbok*», som er benyttet i denne oppgaven.

Publikasjonene anses å være av relevans til problemstilling da den forklare utforinger som oppstår i møte mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Boka viser til flere faktorer som er sentrale for å belyse problemstillingen. Frykten for barnevernet, møte med majoriteten, økt kulturkompetanse og kultursensitivitet er gjennomgående tema som i stor grad er nyttige for oppgavens helhet og resultat.

Publikasjon 4: Van der Weel, J. & Fiecko, E.M., 2020

Kulturelle fallgruver i vurderinger av foreldrenes omsorgsevne - *Innspill og veiledning for barnevern, sakkyndige og rettens aktører* er hentet fra Tidsskrift for familierett og barneversfaglige spørsmål (s. 126-147). Publikasjonen er utgitt av Gyldendal Akademisk. Publikasjonen er skrevet av Judith van der Weele & Elwira Magdalena Fiecko.

Forfatterne er sakkyndige, psykologspesialister og forfattere. Judith van der Weele interessefelt er kompetanse innen kultur, med fokus på et mer kultursensitivt barnevern. Hun er forfatter av flere artikler innenfor temaene vold, traume og kultur. Blant annet «Vurdering av omsorgsevne». Elwira Magdalena Fiecko har lang erfaring innenfor vurdering av omsorgsevne, samspillsutredning og vold i familier med en annen kulturell bakgrunn. Hennes interessefelt er minoritetsbarn og deres stemme i barnevernet. Fiecko er medforfatter i artikkelen «Kulturelle fallgruver i utredning av minoritetsbarn», som også hører til Tidsskrift for familierett og barneversfaglige spørsmål.

Denne publikasjonen anses å være av relevans til problemstillingen, da det belyser etniske minoriteters utgangspunkt og synspunkt av barnevernstjenesten. Publikasjonen er formidlet fra et psykologisk profesjonelt ståsted, av sakkyndige med lang erfaring innenfor temaet. Publikasjonen peker også på viktigheten av kulturkompetanse og kultursensitivitet i

barnevernet. Publikasjonen peker også på ulike utfordringer og misforståelser, som er av særlig interesse for å belyse problemstillingen.

2.5.6 Gyldighet

To av de utvalgte publikasjonene er fra Tidsskriftet i Norges barnevern, og en publikasjon er hentet fra Tidsskrift for familierett, arverett og barnevernrettslige spørsmål. Dalland (2017) rangerer tidsskrifter som høyest i kildehierarkiet, ettersom tidsskrifter har redaksjoner om å sikre kvaliteten. Samtidig som publikasjonene blir vurdert til vitenskapelig stander av uavhengige fagpersoner. Som et tiltak for å sikre validiteten på de utvalgte publikasjonene, ble de også sjekket opp i register for vitenskapelige publiseringskanaler. Registeret måler validiteten på publikasjonskanalene opp mot bestemte kriterier. Registeret er drevet i samspill mellom Norsk senter for forskningsdata og det nasjonale publiseringsutvalget (Norsk senter for forskningsdata). Det fremkommer av søket at *Tidsskriftet i Norges barnevern og Tidsskrift for familierett, arverett og barnevernrettslige spørsmål* er godkjent, og rangert til vitenskapelig nivå 1. Noe som betyr at de oppfyller alle krav til å regnes som en vitenskapelig publiseringskanal (Norsk Publiseringsindikator, 2021). Den siste publikasjonen er hentet fra fagboken *Møter mellom minoriteter og barnevernet*, som også er fagfellevurdert.

2.6 Funn og drøfting

I dette kapittelet gjennomgås de fire publikasjonene grundiges, hvor egne refleksjoner og sammenholdende analyse og drøfting løftes frem.

2.6.1 presentasjon av funn

2.6.1.1 Publikasjon 1:

Rugkåsa et al., 2017

Publikasjonen fokuserer på samarbeidet mellom barnevernet og minoritetsbefolkningen, og peker på den manglende tillitten som i stor grad påvirker samarbeidet. Samt andre utfordringer som oppstår i dette møtet. Ifølge forfatterne har dette temaet fått særlig stor oppmerksomhet i de senere årene.

Den manglende tillitten, og det krevende samarbeidet blir av offentligheten omtalt som et samarbeid med stort forbedringspotensial. Publikasjonen tar for seg ulike krav som stilles, og hva som skal til for å sikre et godt kvalitativt barneversfaglig arbeid i møte med

minoritetsbefolkningen. Studiet tar utgangspunkt i langvarig forskning, undervisning, erfaring og analyse knyttet til barnevernet og minoritetsbefolkningen. forfatterne fremmer viktigheten av å utvikle et samarbeid hvor det fokuseres på å bli møtt med respekt og forståelse for deres faktiske liv, som en forutsetning for å skape tillit. Noe som avhenger av en refleksiv posisjon, hvor en undersøker ulike forhold og hvordan disse konkrete forholdene virker inn på hverandre. Å motivere barnevernspedagoger til en praksis preget av refleksiv kunnskap, og skape en nyansert forståelse for barn og familier er bokas overordnede målsetning.

Videre fokuseres det på viktigheten av å undersøke helheten i et menneskes liv, med fokus på hvilke normer, verdier og holdninger som påvirker de aktuelle menneskers måte å leve på. Samtidig som en også skal være bevisst på egne normer, verdier og holdninger og hvordan en selv påvirkes av disse. Ifølge forfatterne vil dette bidra til at en kan forstå andres handlinger i en større kontekst, noe forfatteren omtaler som en kontekstuell tilnærming, som vektlegger hvordan mennesker blir påvirket av omstendighetene rundt. En kontekstuell tilnærming kan forklares som en sosial tilnærming, med fokus på påvirkningskraften av menneskers individuelle kulturelle og strukturelle relasjoner. Publikasjonen retter et kritisk blikk mot maktrelasjoner mellom minoritet og majoritet, samt hvordan samfunnsmessige aspekter påvirkes av elementer som kjønn, klasse og etnisitet.

Det fokuseres også på at barnevernspedagogen trenger kulturkunnskap og kulturforståelse om hvilke utfordringer som preger etniske minoritetsfamilier. For å forstå å skape et helhetlig bilde over barnet/familien du møter, er det nødvendig å kartlegge dets behov utfra den kulturelle konteksten. En må også kartlegge hvordan enkeltmennesket selv oppfatter situasjonen og problemet.

I alt barneversfaglig arbeid kreves det kunnskap om barns levekår og ulike risikofaktorer i barnets liv, og hvilke konsekvenser og utfordringer disse kan føre med seg. Dette gjelder også barn fra en annen kultur, hvor det er særlig nødvendig med kjennskap til utfordringer som kan oppstå i møte mellom barnevernet og minoritetsetniske familier. Her nevnes eksempelvis kunnskap om å samtale med barn fra en annen kultur, og deres rettigheter til medvirkning og tolk i møte med barnevernet.

Publikasjonen peker på at en skal forstå mennesket utfra det globaliserte samfunnet vi lever i, ikke bare fra et norsk ståsted. Det vises til minoritetsetniske familiers ønske om å

oppretholde normer og verdier fra opprinnelseslandet, noe som også påvirker familiens tilværelse i Norge. Som barnevernspedagog i møte med minoritetsetniske grupper bør en ha fokus på annerkjennelse og inkludering av ulike perspektiver, på et globalt nivå (Rugkåsa et al., 2017).

Mine refleksjoner: Publikasjonen baseres på minoritetsetniske grupper i møte med barnevernet. Forfatteren danner et godt grunnlag for videre forskning, som kan fremme ny kunnskap knyttet til temaet. Publikasjonen forklarer at det kreves en dypere kulturforståelse blant barnevernspedagoger. Det er likevel noe mangelfullt hva som menes med dette. Savner en konkret handlingsplan for hvordan dette skal oppnås, og hva som skal til for å skape et bedre samarbeid. Deler av dette kommer mer tydelig frem i andre kapitler i boka, dette er presentert i teoridelen, og tas videre med i drøftingen.

2.6.1.2 Publikasjon 2:

Fylkesnes et al., 2015

Publikasjonen baserer seg på intervjuer av etniske minoritetsforeldres erfaringer med barnevernet som en kvalitativ studie. Et sentralt tema i publikasjonen er frykten for barnevernet, selv om den også beskriver positive opplevelser. Det vises også til at de negative erfaringene ofte baseres på hva de har hørt av andre. Altså sekundære. Ifølge informantene er dette noe som er gjennomgående for flere etniske minoritetsforeldre. Dette er problematisk for både barnevernspedagoger og minoritetsetniske familier, da det henger sammen med manglende kunnskap og myter. En fallgrube ved dette synet er at mange kan tenke at det er de klientene med manglende kunnskap sin feil. «Blame the victim», og at det er opp til dem å tilegne seg riktig kunnskap.

Publikasjonen tar utgangspunkt i tre gjennomgående utsagn. (1) *Barnevernet bare tar barn*, (2) *Barnevernet går ikke i dialog med foreldre*, og (3) *Barnevernet diskriminerer*. Utsagnene analyseres og drøftes kritisk. Forfatterens synspunkter knyttet til dette er blant annet at frykten for barnevernet kan forstås som frykt for å bli fratatt barna sine. Behovet for mer forskning knyttet til dette temaet, samt utarbeidelse av tiltak som adresserer frykten for barnevernstjenesten hos etniske minoritetsforeldre nevnes som sentrale implikasjoner for å forbedre samarbeidet.

Forfatteren stiller seg spørsmålet om hvorvidt barnevernet i Norge anerkjenner og ivaretar behovene til etniske minoritetsfamilier. Publikasjonen henviser til Bredal (2009), hvor barnevernet får kritikk for å drive en praksis med enten for høy, eller for lav intervensjonsterskel. Videre viser det til at forskere stiller spørsmål om barnevernsfaglige vurderinger tar hensyn til kulturelle forskjeller, og om minoritetsetniske barn mottar riktig hjelp til riktig tid.

Begrepet frykt er dominerende, hvor det tydelig fremkommer at mange etniske minoritetsfamilier har et ambivalent forhold til norsk barnevern. Ordet barnevern vekker mange negative følelser. Kunnskap om dette, og en refleksiv tilnærming er dermed viktig for barnevernspedagogens inntoning til å kommunisere. Inntoning beskrives som en todelt prosess, hvor del en innebærer at en aktivt jobber med å sette seg inn i situasjonen til «den andre». Altså at en evner å sette seg inn i personens opplevelse av situasjonen. Del to av inntoningsprosessen beskriver at dette gjøres gjennom å bli bevisst på egne verdier og holdninger. Kunnskap om frykt og negative følelser som vekkes hos klienter kan bidra til økt kultursensitivitet og bedre kommunikasjon (Fylkesnes et al., 2015).

Mine refleksjoner: Det viktigste elementet med denne publikasjonen er at den tar utgangspunkt i intervjuer fra etniske minoritetsforeldre, og deres erfaringer fra kontakten med barnevernet. Som kommende barnevernspedagog, med ønske om å skape et godt samarbeid med minoritetsetniske familier er det høyst relevant å ha kjennskap til den faktiske gruppens synspunkter og opplevelse av samarbeidet og utfordringer i møte med barnevernet. Publikasjonen styrkes også ved at de mest stereotypiske utfordringene analyseres og drøftes kritisk. Noe som overasket meg med dette studiet er at studiet også baserer seg på frykt for barnevernet på bakgrunn av hva de har hørt fra andre. Jeg savner en statistisk oversikt over den andelen informanter, som belager sin frykt på det de har hørt fra andre. Da jeg synes det er nevneverdig for forskningens utfall og resultat. Frykt før første møte er naturligvis et problem, som påvirker samarbeidet og tilliten i stor grad. Likevel er det ikke reelle erfaringer av like stor validitet som egne erfaringer.

2.6.1.3 Publikasjon 3:

Berg, B. & Paulsen, V., 2021

Publikasjonen baserer seg på forskningsprosjektet «myter og realiteter» om samarbeidet mellom innvandringsbefolkningen og barnevernet. Forskningsprosjektet er i form av intervjuer. Studien benytter både kvalitative og kvantitative metoder, og har som formål å bidra til et større minoritetsperspektiv i barnevernet.

Forskningsprosjektet er delt i tre deler, for å belyse det utfordrende samarbeidet og hvordan dette kan forstås og forklares. Del tre er denne publikasjonens utgangspunkt, og handler om typiske tiltak i innvandringsfamilier, og samhandling og kommunikasjon mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Publikasjonen fokuserer også på hva som må forstås som kulturelle forskjeller, hva som skyldes språkforskjeller og hva som kan forklares utfra opplevelsen av å være minoriteter i majoritetssamfunnet.

Samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet blir beskrevet som anstrengt, hvor innvandrere har en opplevelse av barnevernet er en inngripende tjeneste, med lite forståelse for påvirkningskraften av kultur og religion. Barnevernet på sin side forteller om et utfordrerede samarbeid da innvandringsfamilier har lite kunnskap om barnevernets rolle.

Resultater fra forskningsprosjekter viser at overrepresentasjonen av barnevernstiltak blant innvandringsfamilier er i form av hjelpetiltak, ikke omsorgsovertakelser. Noe som forfatterne mener bør få et større fokus. Det vises også til medias betydning, og at folkegrupper som omtales mest i media, er blant dem med lavest omsorgsovertakelser.

Ut fra statistikker fra familier med og uten innvandringsbakgrunn, belyses det at hjelpetiltakene blant innvandringsbefolkningen domineres av tiltak som økonomiske stønader. Altså kompenserende tiltak. Stønadene skal styrke forelders omsorgsevne på de områdene som rammes av den lave sosioøkonomisk statusen, som er utbredt hos minoriteter. Dette er familier hvor det ofte er nødvendig med ekstra støtte for forelders mangler innenfor kategoriene økonomi, språk og omsorgsevne. Foreldres omsorgsevne kan i stor grad være påvirket av deres tilværelse i et nytt land og deres bakgrunn. Det siktes særlig til flyktninger som kan være preget av traumatiske hendelse, noe som vil påvirke deres væremåte. Det nevnes også at flyktninger har størst behov for hjelpetiltak.

Publikasjoner peker på nødvendigheten av økt fokus og forståelse for samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet, og faktorer som påvirker samarbeidet. Det vises til

tre avgjørende faktorer i forbindelse med dette. (1) *minoritet relaterte faktorer*, (2) *levestilfaktorer* og (3) *flyktning relaterte faktorer*. Med økt forståelse for disse faktorens påvirkning for menneskers faktiske liv, vil en kunne forhindre synet om at det utfordrende samarbeidet skyldes feil med den andre parten.

Publikasjonen går grundig igjennom disse faktorene. I forhold til minoritetsrelaterte faktorer fremkommer det at en skal se minoritetsbefolkningen som en sammensatt befolkning, hvor flere elementer påvirker måten vi forstår dem. Blant annet etnisitet, språk, livssyn og kultur nevnes som forskjeller fra majoritetssamfunnet, som bidrar til å skape en avstand mellom minoritet og majoritet. Ofte symboliserer majoriteten makt, noe som i tillegg til språk vil påvirke samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet.

Minoritet relaterte faktorer som kultur, språk, nettverk og informasjon påvirker også våres synspunkter om oppdragelse og hvordan vi fortolker en situasjon. Språklige misforståelser kan oppstå når partene ikke behersker samme språk. utfordringer som oppstår i møtet kan dermed ikke bare forklares utfra kulturelle forskjeller. Språkforskjeller kan også føre til manglende informasjon og kunnskap om barnevernet. Forfatterne påpeker at det bør etableres arenaer hvor innvandringsbefolkningen i større grad kan bli kjent med det norske samfunnet, deriblant barnevernets roller. Manglende kjennskap og informasjon om Norge kan føre til frykt og usikkerhet, hvor det lett kan oppstå forestillinger som ikke finnes. Avstanden som er mellom minoriteten og majoriteten bidrar også til å skape kategoriseringen «oss» og «de andre».

Kulturelle forskjeller beskrives som en sentral rolle for det utfordrende samarbeidet. Det vises blant annet til forskjellige synspunkter på oppdragelse, forståelse av barn og barndom. Den nye barnevernsloven vektlegger økt kultursensitivitet i barnevernet, noe som skal bidra til en mer kultursensitiv praksis. Økt fokus på å vektlegge kulturelle forskjeller å opptre kultursensitivt representerer også fallgruver. En kan risikere å tillegge kulturen for mye ved å begrunne eksempelvis oppdragervold som en kulturforskjell. Noe som kan føre til aksept av noe en ellers ikke ville akseptert. Altså å kulturalisere. Dette kan forstås som kulturel relativismens bakside. Motsetningsvis er etnosentrisme, at en tillegger kulturen og de faglige vurderingene for lite vekt. Studiet viser at en finner tilfelle av både kulturel relativisme og etnosentrisme i barnevernet. Overaskende nok fremkommer det at barnevernstjenester med

lavere innvandringsbefolkning i større grad tar hensyn til kultur, enn de barnevernstjenestene med stor innvandringsbefolkning.

Publikasjonen viser altså en rekke faktorer som spiller inn på det utfordrende samarbeidet. En fortid som har satt sine spor, kulturell bakgrunn, livssyn, språk, kommunikasjon og nettverk går særlig igjen i publikasjonen. Betydning av sosiale nettverk beskrives å være av betydning for tilhørighet, som ny i landet har en ofte et begrenset nettverk. Dette gjør at en går glipp av mye uformell kommunikasjon, som er avgjørende for samhandling. Møte med barnevernet er ofte en belastning, noe som gjør at det kan oppstå flere språk og kommunikasjonsproblemer, en på andre arenaer. Kommunikasjonen mellom saksbehandler og klient er avgjørende for tilliten. Publikasjonen tar for seg ulike rettigheter som saksbehandlere skal være klar over. For eksempel tolk, og kravene som stilles ved bruk av tolk. Studiet viser at større barnevernstjenester er bedre å opprettholde dette, enn mindre tjenester. Flere informanter påpeker mistillit og utfordringer knyttet til bruk av tolk. Det siktes da til at de ikke har fått tilbud om tolk, eller at de ikke har tillit til tolken. Likevel viser studiet at de fleste er fornøyd med bruk av tolk i barnevernstjenesten. Bruk av tolk er lovhjemlet, og handler om retten til å forstå å bli forstått.

Den økende innvandringen bidrar til flere utfordringer i barnevernet, særlig med hensyn til kultursensitivitet. Likevel er det viktig å være kjent med at ikke alt kan forklares utfra kultur. Forståelsen er mer kompleks, og omhandler også tilhørighet, språk og rasjonelle faktorer. Opplevelsen av å være minoritet i møte med majoriteten trekkes også frem som en utfordring alene. Forfatterne viser til viktigheten av økt kunnskap på minoritetsperspektivet. En skal altså ha kunnskap om hvordan de ulike faktorene i livet påvirker deres liv, og hvilke faktorer som fremmer følelser av frykt og mistillit til barnevernet. I den sammenheng trekkes også medias påvirkningskraft frem.

En annen utfordring i møte med barnevernet kan være forskjellige oppfatninger av barnets beste. Ofte kan vurderinger av hva som er til barnets beste komme i konflikt med foreldrenes ønsker. Å ta vurderinger om hva som er barnets beste er utfordrende i seg selv, og særlig utfordrende er det i møte med etniske minoritetsfamilier, hvor en skal være klar over og ta hensyn til alle de nevnte faktorene.

Publikasjonen tar for seg ulike områder som bør fokuseres på for å bidra til å utvikle et barnevern med mer kompetanse knyttet til temaet. Det første punktet som nevnes er å bekjempe myter, og viser til fakta. Påpeke at overrepresentasjonen er blant hjelpetiltak, ikke omsorgsovertakelser. Mytene er et hinder for minoritetsetniske foreldre å ta kontakt med barnevernet, og vil dermed hindre hjelp til rett tid. Et mer kunnskapsbasert barnevern, som er klar over de ekstra belastningene og ulike faktorene som spiller inn vil sikre minoritetsetniske gruppers rettsikkerhet, og kvaliteten på faglige vurderinger. Tillit mellom individ og system gjør at mye kan løses gjennom dialoger. Manglede tillit kan derimot føre til misforståelser og kommunikasjonssvikt og flere utfordringer. For å oppnå tillit mellom individ og system trengs en trygg relasjon, som avhenger av språk og kommunikasjon. Språk og kommunikasjon er dermed en sentral del av samhandlingen, noe som igjen påpeker viktigheten av bruk av tolk. Tolk forklares som noe alle *skal* ha ved behov, og er en plikt for en etisk forsvarlig yrkesutøvelse.

Med kunnskapsutvikling i barnevernet siktes det også til kunnskap om hva som påvirker ulike omsorgssituasjoner, og hvordan en kan hjelpe med å styrke omsorgsevnen. Tid er en viktig faktor, noe som en ofte har mindre av en ønskelig i barnevernet. Dermed avhenges samarbeidet også av kapasitet og prioritering.

Forfatteren konkluderer med at en må øke sin kunnskap om minoritetsrelaterte utfordringer og deres rettigheter i møte med barnevernet. Særlig sårbare grupper, hvor det kan oppstå utfordringer, kartlegges i studiet og viser at de med kort botid i landet og flyktninger er blant de mest sårbare gruppene. Disse gruppene trenger en mer kunnskap om, med fokus på å bedre deres levekår. Studiet finner at det utfordrende samarbeidet handler om mye mer en kultur sett alene. Mer fokus og kunnskap om dette vil bidra til et bredere minoritetsperspektiv, levekårsperspektiv og flyktnings perspektiv. De ulike perspektivene utfordrer og utfyller hverandre, hevder de (Berg & Paulsen, 2021).

Mine refleksjoner: Publikasjonen belyser flere sentrale aspekter om utfordringer i møte mellom minoritetsetniske grupper, og hva som kan være årsaken til dette. Publikasjonen er klargjørende, og høyest relevant da den er fra 2021. På den måten er konklusjonene og utfordringene som løftes frem er basert på ny kunnskap. Jeg synes det var særlig interessant å finne forskning for hvordan studiet viser flere sider med innvandringsbefolkningens

oppfattelse av barnevernet, som ikke stemmer med virkeligheten. Her trekkes også media inn, som bidrar til frykt og mistillit. Som ansatt i barnevernet peker dette på at denne forhåndskapte frykten og mistilliten til barnevernet gir oss et dårlig utgangspunkt for å etablere et godt samarbeid. Samtidig som en gjøres bevisst på viktigheten av å øke egen kunnskap om temaet. Kultursensitivitet fremmes som et forbedringspotensial, noe en bør vær bevisst på i dette møtet. Fallgruver med kultursensitivitet presenteres. Publikasjonen viser tydelig hvordan en kan feiltolke informasjon utfra tabeller og media. Det er nemlig stor forskjell på overrepresentasjon innen hjelpetiltak versus omsorgsovertakelse. Dette er noe som bør komme enda tydeligere frem, for å skape et mer nyansert bilde over overrepresentasjonen.

2.6.1.4 Publikasjon 4:

Van der Weel, J. & Fiecko, E.M., 2020

Publikasjonen belyser mulige kulturelle feilvurdering av omsorgsevnen til minoritetsfamilier. Dette gjøres med utgangspunkt i forfatterens egne erfaringer som veileder, behandler og sakkyndig. Publikasjonen tar for seg hvordan kulturell analyse kan brukes som verktøy for å i større grad sikre validiteten på vurderingene.

Publikasjonen viser til er rapport fra bufdir som påpeker at mangelfull kulturkompetanse i barnevernet har fått et større fokus de siste årene. Helsetilsynet viser at møte mellom etniske minoriteter og barnevernet er preget av manglende kultursensitivitet. Videre belyses forventningen om å tilpasse seg majoriteten. Ifølge Van der Weel og Fjecko er minoritetsetniske grupper mer utsatt for omfattende undersøkelser.

Dokumentasjon som fremlegges for fylkesnemnda viser juridiske vurderinger preget av lite kultursensitivitet, noe som kan bidra til å svekke rettssystemets troverdighet. Det vises til to potensielle fallgruver i når en vurderer omsorgsevnen til etniske minoritetsforeldre, enten at en tillegger kulturen for mye eller for lite betydning. Det siktes da til å enten feiltolke/misforstå kulturelle forskjeller som dårlig omsorg, eller ved at en bagatelliserer omsorgssvikt ved å skyld på kulturen. I forbindelse med dette nevnes kulturelle analyser som et viktig moment for å sikre bedre vurderinger. Begreper omtales som god praksis i møte med minoritetsetniske grupper, da det fokuserer på å verken undervurdere eller overtolke vurderinger i et kulturelt perspektiv. Ved å bruke dette verktøyet kartlegges klienters resurser,

identitet, deres oppfatning av bekymringen og maktforholdet mellom klient og behandler. En viktig faktor for kulturell analyse er å være kjent med ens egne verdier, holdninger og måten en kommuniserer på. En skal ha forståelse for at kultur ikke er noe den andre har, hvor vi er de «vanlige».

Oppfattelsen av hva som vil gjøre et barn velfungerende er avhengig av det kulturelle rammeverket. Minoriteter er sårbare fra majoritetens oppfattelse av hva som er god omsorg og oppdragelse. Ved å foreta en kulturell analyse sikrer en at en unngår kulturelle biaser, og utforsker flere alternativer og hypoteser. Dette krever tid, og grundig kartlegging av den andres ståsted.

Publikasjonen peker på flere eksempler av dårlige vurderingsbegrunnelser. Noen av vurderingen viser til manglende kulturkompetanse, mens andre vurderinger er feil bruk av psykologiske teorier. Det nevnes 12 ulike feilvurderinger og fallgruver. Jeg vil nevne noen av de som er mest relevant for problemstillingen.

1) Manglende evne til å beskrive sin omsorgspraksis

Dette punktet sikter til feilvurderinger i forhold til en mor som ikke klarer å beskrive sin omsorgsutøvelse kan oppfattes som manglende omsorgsevne. I realiteten skyldes en annen kommunikasjonsmåte, eller dårlig språkforståelse. Dette kan fremme vurderinger som: *«mor klarer ikke å beskrive sitt barn, hun mangler evne til mentalisering»*.

Dårlig språk kan også feiltolkes. Det vises til eksempel hvor mor sier at hun skal gi barnet ris. Dette kan tolkes som fysisk avstraffelse, det mor mener er at hun skal gi barnet ris i form av mat.

Spørsmålene er ofte stilt fra et nordisk perspektiv, som av kulturelle eller religiøse årsaker er vanskeligere for enkelte å svare på. Noen kulturer skal eksempelvis ikke utale seg om fremtiden, og vil dermed ha vanskeligheter med å svare på spørsmål som omhandler nettopp dette. Dette er en utfordring da de fleste intervjuguider for kartleggingssamtaler er svært personlige og vanskelig å prate om med ukjente mennesker, i tillegg til at de ikke tar høyde for kulturelle forskjeller.

2) Foreldrene klarer ikke å leke med barnet

Med dette siktes det til at fra et nordisk perspektiv er en sentral del av samhandlingen med barnet å delta i lek. Delta i lek er en viktig del for å vise omsorg for barnet ditt. Ved å sette dette i et kulturelt perspektiv oppdager en at enkelte kulturer ikke leker med barn sine. Dermed skyldes dette kulturforskjeller, og ikke manglende evner.

3) Det er ingen kommunikasjon

«under samvær observeres det ingen kommunikasjon mellom barnet og forelder»

En slik vurdering alene viser liten grad av kulturell analyse. Dette da det er flere former for emosjonell omsorg, ikke alle er i like stor grad påvirket av verbal kommunikasjon. Noen viser emosjonell omsorg gjennom kroppsspråk, og lese andres kroppsspråk. Foreldre trenger ikke verbal kommunikasjon for å se barnets behov og følelser.

4) Migrasjon og sosioøkonomiske belastninger

Manglende forståelse for belastninger i forbindelse med migrasjonsprosessen er en vanlig fallgrube. Noe som gjør at en undervurderer deres sosioøkonomiske status og situasjonen familien befinner seg i, og hvordan forholdene knyttet til å etablere seg i et nytt land påvirker mennesket.

5) Kommunikasjonssvikt

Kommunikasjon er viktig for samarbeidet. Kommunikasjonssvikt kan skyldes dårlig tolk, men også at en går rett på sak uten å etablere en relasjon til den andre parten. Særlig når det omhandler temaer som kan oppleves belastende. Krenkende uttalelser kan også føre til kommunikasjonssvikt. Særlig i barnevernsfaglig sammenheng kan det være vanskelig å etablere god kommunikasjon i møte med minoritetsetniske grupper. En fallgrube er at en tenker på kommunikasjonssvikt som feil hos den andre i møte med etniske minoriteter.

Videre i publikasjonen redegjøres det for viktigheten ved å inneha en kulturell selvrefleksjon, samt vanskeligheten av å foreta nøytrale observasjoner da en alltid vil påvirkes av observatørens ståsted. En god praksis krever mengde trening og evne til å reflektere over egne erfaringer i arbeid med minoritetsetniske grupper.

Publikasjonen belyser ulike kulturelle faktorer som kan føre til bagatellisering av omsorgssvikt. Likevel viser en rapport fra helsetilsynet at dette er relativt sjeldent. Faktorer

som frykt for å fremstå som lite kultursensitiv, kan gjøre at en unnskylder alvorlige bekymringer som et resultat av kulturforskjell.

Avslutningsvis løftes begrepet kulturelle analyser seg frem igjen. Det vises til at begrepet er blitt synliggjort gjennom å se saken utfra dets kulturelle kontekst og reflektere rundt sine vurderinger. Barnes faktiske fungering må vektlegges i større grad enn enkeltfenomener som eksempelvis mors evne til å beskrive omsorgen verbalt. Tid er viktig i arbeid med minoritetsetniske grupper, hvor en tar hensyn til kulturelle konteksten når en foretar vurderinger. Kulturkompetanse er viktig i møte med etniske minoriteter. Det konkluderes med at kulturelle analyser er en viktig faktor for å styrke vurdering av barns omsorgssituasjon (Weele & Fiecko, 2020).

Mine refleksjoner: Et av hovedmomentene for at jeg valgte denne publikasjonen var fordi den er vinklet fra sakkyndiges profesjonelle ståsted. Jeg forventet ikke at denne vinklingen ville være aktuell for problemstilling, men etter å ha lest teksten ble jeg positivt overrasket. Fallgruvne og feilvurderinger som kan oppstå på bakgrunn av manglende kulturkunnskap kommer tydelig frem gjennom publikasjon. Det pekes særlig på viktigheten av å kultur analysere menneskets handlinger og utsagn. Dette begrepet var nytt for meg, men etter å ha satt meg inn i det, er det noe jeg vil ta med meg videre i mitt praktiske arbeid. Ved å benytte seg av denne vinklingen, er det håp om å skape et mer nyansert bilde over samarbeidet og utfordringene minoritetsforeldre opplever i møte med barnevernet. Bakteppe med denne publikasjonen ble for min del at publikasjonen også fokuserer på andre instansers samarbeid med minoritetsetniske grupper, noe som ikke var særlig relevant for min problemstilling.

2.6.2 Sammenholdende analyse og drøfting

Felles for de fire vitenskapelige publikasjonene er for det første at alle er fagfellevurdert, og utgitt av anerkjente forlag. Alle er norske, og sikter til det norsk barnevern i møte med etniske minoritetsfamilier, fra ulike innfallsvinkler. For å belyse problemstillingen på best mulig måte er det avgjørende med fagfellevurderte artikler, fra flere perspektiver. Analyse og drøfting av de ulike publikasjonen bygger på allerede eksisterende litteratur, og tar sikte på systematiserte forhold rundt problemstillingen. Målet er å belyse og svare på problemstillingen så vel som å bidra til økt kompetanseheving og eventuelle andre problemstillinger, som bør belyses knyttet til temaet. Sammenfallende for de fire publikasjonene er at alle peker på et utfordrende

samarbeid, preget av kulturforskjeller, frykt og mistillit av forskjellige årsaker. Det kommer klart frem av alle publikasjonene at barnevernspedagoger må øke sin kulturkompetanse og inneha en kultursensitiv holdning i møte med minoritetsetniske grupper.

Ved å belyse oppgaven fra flere perspektiver vil de samlet sett svare på oppgavens problemstilling. Gjennom oppgaven vises det til flere utfordringer i samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper, og årsaker til dette. Grunnet valg av metode er synspunktene til den faktiske gruppen det forskes på noe begrenset, selv om to av publikasjonen baseres på intervjuer av etniske minoritetsforeldre. Dette forsøkes styrkes ved å velge vitenskaplige publikasjoner fra ulike yrkesprofesjonelle ståsted. På den måten skal publikasjonen bidra til et mer nyansert bilde av barnevernet, peke på utfordringer i samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper, og hva som er årsaken til det utfordrende samarbeidet.

2.7 Diskusjon

I denne videre drøftingen vil det belyses ulike aspekter ved problemstillingen, utfra det som fremkommer av de vitenskapelige publikasjonene. Drøftingen deles opp i ulike overskrifter og spørsmål, som skal løfte frem de viktigste elementene fra de vitenskapelige artiklene, samt svare på oppgavens problemstilling.

2.7.1 Utfordringer i samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet

Etter å ha studert de fire vitenskapelige publikasjonene oppdages det at en samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet er komplekst. Et komplekst tema hvor det er flere faktorer som spiller inn på det utfordrende samarbeidet. Det utfordrende samarbeidet omtales som et stort forbedringspotensial fra barnevernets side, og har fått et større fokus de senere årene (Rugkåsa et al., 2017) og (Weele & Fiecko, 2020). Berg & Paulsen (2021) påpeker at den nye barnevernsloven fokuserer på dette, og har lovfestet fokuset på et barnevern som utøver kultursensitivitet på en bedre måte. Noe som også underbygges av Rugkåsa et al. (2017). Publikasjonen påpeker på viktigheten av at barnevernspedagoger forstår menneskers behov utfra det globale samfunnet vi er, ikke bare fra et norsk ståsted. Samt er kjent med ulike utfordringer som kan oppstå i dette møte. Bunkholdt & Kvaran (2015) hevder dessuten at samarbeide er en avgjørende faktor for tiltakets effekt. Samarbeid kan likevel være utfordrende da enkelte kulturer er vanskeligere å respektere en andre. På

denne måten kan det tyde på at kulturforskjeller blir et hinder for samarbeidet (Bunkholdt & Kvaran, 2015).

I følge publikasjonen til Berg & Paulsen (2021) kan det være vanskelig å finne en god balanse for å unngå å kulturalisere, samt utøve en praksis som er preget av kulturel relativisme, ikke etnosentrisme. For å unngå å dette bør en altså inneha en mer dynamisk kulturforståelse (Skytte (2019)). Flere faktorer hevdes å være en sentral del av det utfordrende samarbeidet. Manglende kulturkompetanse og kultursensitivitet omtales som en utfordring ved samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet, av flere forskere. Andre faktorer som språk, tolk, media, kulturforskjeller, bakgrunn, frykt og mistillit nevnes også i de ulike publikasjonen som en årsak til det utfordrende samarbeidet.

2.7.1.1 Hvordan påvirker kultursensitivitet og kulturkompetanse samarbeidet?

Det fremgår av artikkelen til Weele & Fiecko (2020) at manglende kulturkunnskap kan føre til feilvurderinger. I publikasjonen vises det til statikk og rapport fra bufdir og helsetilsynet som begge peker på manglende kulturkompetanse i barnevernet. Det kan syntes som om mange deler dette syner. Blant annet Berg & Paulsen (2021) peker på nødvendigheten av økt kulturkompetanse i barnevernet.

Også kultursensitivitet er en sentral del av diskusjonen knyttet til samarbeidet mellom etniske minoritetsgrupper og barnevernet. I publikasjonen til Berg & Paulsen (2021) vektlegges det å møte etniske minoritetsgrupper på en kultursensitiv måte, med hensyn til ulike faktorer som påvirker ens liv som en avgjørende faktor for et godt samarbeid. Likevel omtales manglende kulturkompetansen i barnevernet som en sentral del av utfordringen med dette samarbeidet. Dette underbygges også av Weele & Fiecko (2020) som på sin side hevder at den manglende kultursensitivitet også har innvirkning på faglige vurderinger. Særlig skadelig er dette i fylkesnemnd saker, som dessuten kan påvirke rettssystemets troverdighet. Dette da måten en tolker en gitt situasjon har stor innvirkning på arbeidet en praktiserer. En kan likevel kritisere denne teorien, å hevde at juridiske rammer og prinsipper er et sikkerhetsnett for å unngå disse feilvurderingene (Olsvik & Saus, 2019). Det kan også tyde på at vurderingene med hensyn til den nye loven er desto mer sikre (Berg & Paulsen, 2021).

Fylkesnes et al. (2015) i sin publikasjon peker på den manglende kultursensitiviteten i barnevernet. På den ene siden kan en stille spørsmål i forhold til hvorvidt behovene til etniske minoritetsgrupper blir ivaretatt og anerkjent av barnevernet. På en annen side hevdes det at ved å tillegge kulturen for mye vekt kan en risikere å skygge over alvorlige bekymringer av forelders omsorgsevner, eller lovbrudd ved å skylde på kulturforskjeller (Berg & Paulsen, 2021). I følge Weele & Fiecko (2020) er denne bagatelliseringen av kulturforskjeller noe som sjeldent oppstår. Berg & Paulsen (2021) på sin side hevder at kulturrelativisme er mer utbredt i barnevernstjenester i områder med mindre innvandring. Uansett område finnes det fallgruver ved kultursensitivitet, som er verdt å påpeke nå som det i den nye loven innebærer at kultursensitivitet skal tillegges mer vekt (Berg & Paulsen, 2021). Den nye loven fremmer et ønske om å bidra til et mer kultursensitivt barnevern. I lys av dette kan det trolig være nødvendig å ha kjennskap til begrepets fallgruver, slik at en i sin yrkespraksis ikke tillegger kulturforskjeller for mye vekt ved å kulturalisere. På den andre siden vil en heller ikke tillegge kulturforskjeller for lite vekt, noe som kan føre til en etnosentrisk holdning (Berg & Paulsen, 2021). Javo (2010) advarer mot denne holdningen. Dermed kan en konkludere med at en balanse er avgjørende for en god yrkespraksis (Berg & Paulsen, 2021). Noe som tyder på at en skal ha kunnskap om grensen mellom hva som er dårlig omsorg og hva som skyldes kulturelle forskjeller (Bunkholdt & Kvaran, 2015).

Publikasjonen til Fylkesnes et al. (2015) lener seg Bredal (2009) som i sin studie hevder at barnevernspedagoger enten har for høy eller for lav terskel for å gripe inn i etniske minoritetsfamiliers liv. Berg & Paulsen (2021) påpeker at innvandringsbefolkningen selv opplever at barnevernet er en særlig inngripende tjeneste, noe som kan føre til frykt og mistillit til tjenesten. På bakgrunn av dette kan en trekke frem barnevernspedagogers frykt for å ikke fremstå kultursensitiv nok i møte med minoritetsetniske grupper, noe som gjør at en får for høy terskel for å gripe inn, dette kan dermed føre til at alvorlig omsorgssvikt ikke blir avdekket (Weele & Fiecko, 2020).

I publikasjonen til Fylkesnes et al. (2015) kommer det tydelig frem at ved å øke barnevernspedagogers kunnskap og forståelse om utfordringer, frykt og negative følelser til barnevernet, vil en bidra til større grad av kulturforståelse, kulturkompetanse og kultursensitivitet. Dette synet deles av publikasjonen til Berg & Paulsen (2021) som hevder at barnevernspedagoger skal føre en praksis preget av en kultursensitiv holdning, samt øke sin kulturkompetanse. Noe som også underbygges av at å føre en slik praksis vil gi

barnevernspedagoger en forståelse over hvordan det oppleves for minoritetsetniske grupper og møte samfunnets majoritet (Berg & Paulsen, 2021). Motsetningsvis kan en utfordring være en holdning kalt «blame the victim», noe Fylkesnes et al. (2015) redegjør for i sin publikasjon. Også Berg & Paulsen (2021) i sin publikasjon viser til faren med å inneha en oppfatning av at samarbeidet er utfordrende på grunn av den andre parts mangler. Denne holdningen kan hevdes å i liten grad vise kulturforståelse, kulturkompetanse og kultursensitivitet.

2.7.1.2 Frykt og mistillit som årsak til et utfordrende samarbeid

Publikasjonen av Fylkesnes et al. (2015) finner at et fellestrekk hos informantene er frykt og mistillit til barnevernet. Dette er gjennomgående i alle de utvalgte publikasjonene. Publikasjonen til Fylkesnes et al. (2015) tyder også på at flertallet av foreldrene er skeptiske allerede før første møte med barnevernet. Dette på grunnlag av sekundærkilder. Mange mener at dette er en av årsakene til det utfordrende samarbeidet. For å belyse dette pekes det på ulike utsagn som var gjentakende i intervjuene. Utsagn som «barnevernstjenesten bare tar barn» og «barnevernet går ikke i dialog med foreldre» var gjentakende. Noe som kan påvirke samarbeidet, samt gi dette møtet et dårlig utgangspunkt for å etablere et godt samarbeid. Respekt og forståelse for deres faktiske situasjon kan imidlertid menes å være en avgjørende faktor for et godt samarbeid (Rugkåsa et al., 2017). Noe som blant annet underbygges av (Berg & Paulsen, 2021). En kan også hevde at barnevernspedagoger bør motiveres til en praksis preget av refleksiv kunnskap (Rugkåsa et al., 2017).

Berg & Paulsen (2021) på sin side hevder for øvrig at media også spiller en sentral rolle for måten minoritetsbefolkningen oppfatter barnevernet, og det utfordrende samarbeidet. Til tross for statistikker fra SSB og bufdir som viser til at overrepresentasjonen av innvandrere i barnevernet er i form av hjelpetiltak som eksempelvis økonomiske stønader, ikke omsorgsovertakelser fremstiller media et lite nyansert og feilaktig bilde av overrepresentasjonen. En ser stadig medieoppslag om at barnevernet er særlig inngripende i møte med etniske minoritetsfamilier. Noe som dessuten kan vær til hinder for å utvikle et godt samarbeid og føre til frykt for tjenesten. På den måten kan det tyde på at det skapes et dårlig utgangspunkt for samarbeid mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Til tross for at overrepresentasjonen sikter til hjelpetiltak ikke omsorgsovertakelser, kan en med hensyn til folketallet likevel kritisere dette, og hevde at innvandrere dominerer også når det kommer til omsorgsovertakelser (Bufdir, 2019).

Frykt er altså et utbredt ord i minoritetsetniske gruppers oppfattelse av barnevernet (Fylkesnes et al., 2015). Ut fra publikasjonen tyder det på et ambivalent forhold mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Noe som blant annet kan være et resultat av utfordringen ved å være en minoritet i møte med majoriteten, som dessuten de fleste barnevernspedagoger tilhører (Berg & Paulsen, 2021). Frykt og mistillit kan føre til at innvandrerfamilier unngår å ta kontakt med barnevernet, eller takker nei til hjelpen som tilbys (Berg & Paulsen, 2021). Rett hjelp til rett tid er dessuten et av hovedformålene i barneversfaglig arbeid (Barnevernloven, 1992, §1-1). På bakgrunn av dette hevde at det er særlig utfordrende å sette inn hjelp til rett tid hos minoritetsetniske grupper (Berg & Paulsen, 2021).

Fylkesnes et al. (2015) i sin artikkel redegjør for hvordan ordet «barnevern» kan generere negative følelser i form av panikk og frykt hos etniske minoritetsforeldre, og dermed er en utfordring i seg selv. Noe som peker på viktigheten av å inntone seg etter den andres oppfattelse av situasjonen kan hevdes å være en avgjørende faktor for å skape et godt samarbeid. Også Berg & Paulsen (2021) finner av sitt studie at kulturelle faktorer påvirker ens syn på barn, barndom og oppdragelse. Noe som peker på viktigheten av å øke kunnskapen om ulike faktorer som påvirker menneskers liv. Dette er i følge Berg & Paulsen (2021) avgjørende for et godt samarbeid med etniske minoritetsforeldre.

2.7.1.3 Kulturell analyse

I følge publikasjonen til Weele & Fiecko (2020) kan en annen utfordring for samarbeidet være barnevernspedagogers manglende evne til å foreta kulturelle analyser. Kulturelle analyse kan ses på som et verktøy for å styrke validiteten på faglige vurderinger. Dette synet dels også av Rugkåsa et al. (2017) som på sin side hevder at en må undersøke flere forhold for hvordan konkrete forhold påvirker hverandre, og menneskets liv. Rugkåsa et al. (2017) omtaler dette som refleksiv praksis, noe som innebærer å undersøke helheten i menneskers liv. For det første skal en undersøke hvordan menneskets kulturelle bakgrunn påvirker deres måte å leve livet på. For den andre skal en selv være klar over hvordan ens egne verdier og holdninger påvirker måten en møter andre mennesker på. Nettopp dette er en viktig del innntoningsprosessen, som Fylkesnes et al. (2015) redegjør for i sin publikasjon. En kan hevde av ved å ha kunnskap om dette vil en i større grad forstå andre menneskers handlinger i lys av menneskets faktiske situasjon, og dets kulturelle kontekst (Rugkåsa et al., 2017).

I publikasjonen til Rugkåsa et al. (2017) omtales videre dette som en kontekstuell tilnærming, noe som menes å være av særlig betydning for hvordan omstendighetene rundt påvirker menneskets liv. Dette synet underbygges også av Berg & Paulsen (2021) som mener at en barnevernspedagog skal vise forståelse for den situasjonen mennesket befinner seg i og kulturelle forskjeller. De hevder også at faglige vurderingenes kvalitet avhenger av økt kunnskap om hvordan ulike faktorer påvirker livet. Berg & Paulsen (2021) konkluderer dermed med at økt kunnskap om dette vil bidra til et bedre minoritetsperspektiv. Noe som kan underbygges av at et mer kunnskapsbasert barnevern vil bidra til å sikre validiteten til de faglige vurderingene (Berg & Paulsen, 2021). Likevel kan en ikke forstå alle forskjellen mellom minoritet og majoritet som noe kulturelt. Også språk, livssyn, bakgrunn, nettverk manglende informasjon om barnevernet kan påvirke samarbeidet.

Fylkesnes et al. (2015) stiller spørsmål om hvorvidt barnevernspedagoger tar høyde for kulturelle forskjeller i sine faglige vurderinger. Det kan synes som om kulturforskjeller og kulturell bakgrunn i stor grad påvirker oppdragelse og barnesyn (Rugkåsa et al., 2017). Særlig i møte med kollektivistiske kulturer som ofte er preget av store kulturforskjeller fra våres individualistisk preget kultur (Kipperberg, 2015). Noe som kan føre til utfordringer dersom en barnevernspedagog har manglende innsikt og kunnskap om dette (Rugkåsa et al., 2017) og (Berg & Paulsen, 2021). Weele & Fiecko (2020) peker på at det særlig er viktig å ha kunnskap om kulturelle forskjeller når en trekker faglige vurderinger i forbindelse med observasjoner i ulike situasjoner. Særlig viktig er dette til tross for at faglige vurderinger kan bli preget av ditt kulturelle ståsted. En slik fremtoning viser tydelig tegn til en kultursensitiv holdning i møte med minoritetsetniske grupper (Weele & Fiecko, 2020). Samtidig skal en ta høyde for ulike fallgruver med kultursensitivitet (Berg & Paulsen, 2021).

En kan også hevde at ulike syn på hva som anses å være til «barnets beste» kan være en utfordring for samarbeidet. ulike kulturer kan ha forskjellige synspunkter på hva som er til barnets best. Vurdering av barnets beste kan hevdes å være en utfordring i seg selv, særlig i møte med etniske minoriteter (Berg & Paulsen, 2021). En kan likevel hevde at dette ikke bør være et hinder, da en alltid skal ta høyde for kulturforskjeller når en vurderer barnets beste jf. § 23 (NOU: 2016:16). Noe som igjen peker på at kulturforskjeller og manglende kulturforståelse kan være en mulig årsak til at det trekkes feilvurderinger (Weele & Fiecko,

2020). I publikasjonen til Rugkåsa et al. (2017) finner en at annerkjennelse er et iboende behov hos alle mennesker. Noe som kan tyde på at alle menneskers ønske er å bli forstått utfra deres faktiske liv. På bakgrunn av dette kan det tyde på at barnevernspedagogers evner å forstå ulike perspektiver med hensyn til det flerkulturelle samfunnet vi lever i, på et globalt nivå er en annen avgjørende faktor for samarbeidet (Rugkåsa et al., 2017). En kan med dette konkludere med at en skal kartlegge etniske minoritetsfamiliers liv utfra deres kulturelle kontekst, og de ulike faktorene som påvirker menneskers liv (Rugkåsa et al., 2017) og (Berg & Paulsen, 2021). Noe som dessuten vil bidra til et større minoritetsperspektiv (Berg & Paulsen, 2021).

Berg & Paulsen (2021) mener at nettverk er nødvendig for mestring og tilhørighet, noe som ofte er mangelfullt som ny i landet. En konsekvens av dette synes å være at en går glipp av uformell kommunikasjon og samhandling med andre. Det tyder også på at det er få arenaer hvor minoritetsgrupper kan oppsøke informasjon om sitt nye hjemland. Berg & Paulsen (2021) mener at ved å etablere arenaer hvor etniske minoritet kan få kunnskap om barnevernet og dets rolle kan bidra til å minske følelsen av frykt og mistillit til tjenesten, som blant annet oppstår av myter og media. Også Fylkesnes et al. (2015) finner at flere minoritetsforeldres oppfattelse av barnevernet er basert på sekunderekilder. Med hensyn til dette kan etablering av arenaer hvor en kan få informasjon om barnevernet og Norge for øvrig være et godt tiltak for å bekjempe myter, og vise til fakta (Berg & Paulsen, 2021).

2.7.1.4 Påvirker språket samarbeidet mellom etniske minoriteter og barnevernet?

Språk kan også være en utfordring for samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet. Noe blant annet vektlegges i publikasjonen til Berg & Paulsen (2021). Ifølge publikasjonen kan dette forklares med at språk kan hindre at informasjon når frem. Publikasjonen finner at en god relasjon er viktig for god kommunikasjon, som igjen er avhengig av tillit. Utfra dette kan en tenke at misforståelser kan oppstå i forbindelse med språk og bruk av tolk, noe som i stor grad kan føre til utfordringer i samarbeidet. På en annen side hevdes det at tillit og en god relasjon kan bidra til å løse eventuelle språklige misforståelser og utfordringer som oppstår. Dette kan også forstås som at misforståelser og feiltolkninger kan være vanskelig å plukke opp på bakgrunn av at ikke behersker samme språk. Dette peker på viktigheten av barnevernspedagogers økt kunnskap om bruk av tolk. I

publikasjonen påpekes det at tolk er en juridisk rettighet og noe en dessuten *skal* benytte seg av ved behov, for å føre en etisk forsvarlig yrkespraksis (Berg & Paulsen, 2021).

Weele & Fiecko (2020) finner at kontakten med barnevernet kan være utfordrende i seg selv, da det ofte omhandler belastende temaer, som dessuten vil være vanskelig å prate med ukjente mennesker om, uansett etnisitet. Også Berg & Paulsen (2021) deler dette synet, og peker på at norskkunnskapene kan være særlig utfordrende i belastende situasjoner, som eksempelvis møte med barnevernet. Dessuten kan det syntes som om det blir ekstra utfordrende når intervjuguiden ikke er tilpasset ulike kulturer. Ved manglende kulturkompetanse om dette, kan det medføre til feilvurderinger på bakgrunn av kulturelle forskjeller. Noe som vises til gjennom et eksempel i publikasjonen til (Weele & Fiecko, 2020), som nevnt tidligere viser også Berg & Paulsen (2021) til at kvaliteten på faglige vurderinger avhenger av kunnskap om en rekke faktorer som påvirker menneskers liv.

2.7.3 Barnevernspedagogen

Barnevernspedagoger har fått flere utfordringer i forbindelse med den økende innvandringen (Berg & Paulsen, 2021). Ut fra intervjuene som redegjort for i publikasjonen til Fylkesnes et al. (2015) vises det også til positive opplevelser med barnevernet. Likevel er negative opplevelser et gjennomgående tema. Ettersom flere av de negative opplevelsene baseres på sekundære kilder, kan en som barnevernspedagog stille spørsmål knyttet til validiteten på denne opplevelsen. Dette synspunktet peker på viktigheten av å bekjempe myter, og bidra til å skape et mer nyansert bilde av barnevernet som bygger på fakta (Berg & Paulsen, 2021). Det er nemlig stor forskjell på overrepresentasjon i form av hjelpetiltak versus omsorgsovertakelser. En skal som barnevernspedagog også ha kjennskap til konsekvenser som kan komme av ulike risikofaktorer i et barns liv, så vel som en bør ha kjennskap til rettigheter i form av eksempelvis tolk i møte med etniske minoriteter. På en annen side skal en ha kunnskap om hvordan samtale med barn fra en annen kultur (Rugkåsa et al., 2017), og rollen levekår, bakgrunn, livssyn og kultur spiller har for menneskers liv (Berg & Paulsen, 2021).

2.8 Oppsummering

Gjennom oppgaven har jeg ved bruk av tidligere vitenskapelige publikasjoner vist at det er flere utfordringer i samarbeidet mellom minoritetsetniske grupper og barnevernet, samt pekt

på årsaker til dette. En avgjørende faktor for å bedre samarbeidet er å forstå mennesker ut fra det globale samfunnet vi lever i (Rugkåsa et al., 2017).

Samarbeidet mellom etniske minoriteter og barnevernet er preget av frykt og mistillit, hvor innvandringsfamilier som ofte har et ambivalent forhold til barnevernet. Forskningen viser også at frykt og mistillit vil påvirke minoritetsetniske grupper å søke hjelp når de trenger det (Berg & Paulsen, 2021).

Kulturkompetanse har vist seg å være en avgjørende faktor for et godt samarbeid. Ved økt kulturkompetanse vil en kunne styre unna ulike fallgruver som presentert i oppgaven. En kan også foreta kulturelle analyser noe som sikrer validiteten på faglige vurderinger, og ivareta rettsikkerheten. En barnevernspedagog trenger også økt kunnskap om bruk av tolk. Noe som jeg gjennom oppgaven har vist kan spille en avgjørende rolle for å skape en god relasjon og tillit i samarbeidet.

Manglende kunnskap om barnevernets rolle kan også forklares som en utfordring (Berg & Paulsen, 2021). I tillegg til ulike syn for barnets beste, oppdragelse og barnesyn. Dette avhenger av kulturell bakgrunn i tillegg til andre faktorer (Berg & Paulsen, 2021) og (Rugkåsa et al., 2017).

Kulturelle forskjeller er en stor utfordring for samarbeidet. Hvor en særlig utfordring er en holdning hvor en tenker at det er den andre part sin feil, og ikke tar hensyn til kulturelle forskjeller. Dette viser liten grad av kultursensitiv holdning og kulturkompetanse, noe som vil være et stort hinder for samarbeidet (Rugkåsa et al., 2017) og (Weele & Fiecko, 2020).

Gjennom oppgaven har jeg fått en dypere forståelse for hvordan kulturkompetanse, kultursensitivitet og kulturforskjeller påvirker dette samarbeidet. Det har blitt et større fokus på samarbeidet, og det blir desto viktigere for barnevernspedagoger å ha kunnskap om kultur og utfordringer dette medfører i barnevernsfaglig arbeid. Jeg har gjennom skriveprosessen blitt mer bevisst på nettopp dette, og vil ta dette med meg videre i min yrkespraksis. Kunnskapen som har fremkommet av forskningen vil være av relevans for mine kollegaer og for øvrig alle andre saksbehandlere i arbeid med etniske minoriteter.

Slik jeg forstår det er barnevernet allerede på god vei til å øke sin kunnskap, og bli et mer kompetent barnevern i møte med etniske minoriteter. Men det er fortsatt et stort

forbedringspotensial (Rugkåsa et al., 2017). Særlig når det kommer til kultursensitivitet, noe som dessuten er vektlagt i den nye loven (Berg & Paulsen, 2021). Det anses som positivt at det er blitt et økt fokus på dette, selv om dette også medfører fallgruver (Rugkåsa et al., 2017).

For videre forskning bør det fokuseres på å skape et mer nyansert bilde over barnevernet. Kulturelle analyser bør løftes frem i yrkeslivet, noe som også kan fokuseres på i videre forskning. Selv om jeg har oppnådd formålet med oppgaven, bør det fokuseres på den faktiske gruppens erfaringer knyttet til de utfordringene som er presentert i oppgaven, noe som utfra mine søk har vært noe begrenset. Flere forskere og barnevernspedagoger har utalt seg om problematikken, men det er noe mangelfullt fra den faktiske gruppens direkte kontakt med barnevernet. Det bør også forskes på å fremme fakta fremfor myter, også i media. Slik at en kan fremme et mer nyansert bilde over barnevernet, og sørge for at dette når frem til målgruppen.

3. KILDELISTE

Askeland, G. A., & Molven, O. (2010). *Dokument i klientarbeid journalar, sosialrapportar og saksframstillingar i sosialt arbeid* (6 utgave). Gyldendal akademisk.

Aveyard, H. (2019). *Doing a literature review in health and social care: a practical guide*. (4th edition). OPEN UNIVERSITY PRESS. * **2 sider**.

Berg, B., & Paulsen, V. (2021). *Møter mellom minoriteter og barnevernet*. Universitetsforlaget. ***189 sider**.

Berg, B., Paulsen, V., Midjo, T., Haugen, G. D., Garvik, M., Tøssebro, J. (2017). *KUNNSKAPSSTATUS – ET BAKTEPPE*. NTNU Samfunnsforskning. * **10 sider**.

Bufdir. (2019). *Barnevernstatistikk*. Hentet fra: https://www.bufdir.no/Statistikk_og_analyse/Barnevern/Barnevernstiltak_blant_barn_med_ulik_landbakgrunn/ * **8 sider**.

Bunkholdt, V., Kvaran, I. (2015). *Kunnskap og kompetanse i barnevernsarbeid*. (1 utgave) Gyldendal Akademisk.

Dalland, O. (2017). *Metode og oppgaveskriving*. (6 utgave). Gyldendal Akademisk. * **267 sider**.

Dean, R. G. (2001). *The Myth of Cross-Cultural Competence*. *Families in Society: The Journal of Contemporary Social Services*, 82 (6), <https://doi.org/10.1606/1044-3894-151>. * **623-630, 7 sider**.

Fylkesnes, M. K., Iversen, A. C., Bjørknes, R., & Nygren, L. (2015). *Frykten for barnevernet - En undersøkelse av etniske minoritetsforeldres oppfatninger*. Hentet fra: *Tidskriftet i Norges Barnevern*, 92(02), 81-96.

Jacobsen, D. I. (2010). *Forståelse, beskrivelse og forklaring innføring i metode for helse- og sosialfagene*. Kristiansand: Høyskoleforl. ***15 sider**.

Javo, C (2010). *Kulturens betydning for oppdragelse og atferdsproblemer: Transkulturell forståelse, veiledning og behandling* (1 utgave, 2 opplag (2015)). Universitetsforlaget.

- Kipperberg, E. (Red.). (2015). *Når verden banker på: Nye utfordringer for profesjonsutøvelse*. (1 utgave). Fagbokforlaget.
- Kvale, S., & Birkman, S. (2009). *Det kvalitative forskningsintervju*. Gyldendal Akademisk. * **1 side**.
- Magnus, P., & Bakketeig, L. S. (2002). *Å systematisere kunnskap: Litteraturprosjekt og utredning*. (1 utgave). Gyldendal Akademisk. * **19 sider**.
- NORGES LOVER (2018-2019) *Lovsamling for helse – og sosialfaktoren, Lov om barnevernstjenester (1992) (barnevernloven)*.
Norsk Publiseringssindikator. (2021). *Norsk publiseringssindikator*. Hentet fra: <https://npi.nsd.no/informasjon>. * **8 sider**.
- NTNU undervisning. (2018) *Litteraturstudie som metode*. Hentet fra: <https://www.youtube.com/watch?v=KF3PtpaDsm8> **1 side**.
- O’Leary, Z. (2004). *The essential guide to doing research*. London: SAGE. * **s. 76-83, 7 sider**.
- Olsvik, B. S., & Saus, M. (2019). Skjønn i praktisk barnevernledelse; *Kollektiv prosess med organisatoriske begrensninger*. Hentet fra: *Tidskriftet i Norges Barnevern*, 96(04) <https://doi.org/10.18261/ISSN.1891-1838-2019-04-05>. * **262-281, 19 sider**.
- Rugkåsa, M., Ylvisaker, S., & Eide, K. (2017). *Barnevern i et minoritetsperspektiv - sosialt arbeid med barn og familier*. (1 utgave). Gyldendal Akademisk. * **126 sider**.
- Ryen, A. (2002). *Det kvalitative intervjuet fra vitenskapsteori til feltarbeid* (1 utgave). Fagbokforlaget. * **1 side**.
- Skytte, M. (2019) *Etniske minoritetsfamilier og sosialt arbeid* (3 utgave). Gyldendal.
- Smith, E. (2008). *Using Secondary Data in Educational and Social Research*. * **2 sider**.
- SSB. (2021). *Innvandring*. Hentet fra: [ssb.no. https://www.ssb.no/innvandring](https://www.ssb.no/innvandring) [innvandrere/faktaside/innvandring](https://www.ssb.no/innvandring).
- Studsrød, I., Paulsen, V., Kvaran I. & Mevik, K. (2019). *Barnevernspedagog - en grunnbok*. (1 utgave). Universitetsforlaget.
- Weele, J.V., & Fiecko, E. M. (2020). *Kulturelle fallgruver i vurderinger av foreldrenes omsorgsevne*. Hentet fra: *Tidsskriftet for familierett, arverett og barnevernsrettslige spørsmål*, 18(02), 126-147. <https://doi.org/10.18261/issn.0809-9553-2020-02-04>.

